Broj 2 POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA. Tečaj 33.

2638з
26383

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

PRETPLATA »GLASNIKU PRESVETOG SRCA ISUSOVA« IZNOSI ZA G. 1924. ZA CIJELU GODINU S POŠTOM ILI NA RUKE 12 DIN., ZA AMERIKU I INOZEMSTVO 24 DIN.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, ZAGREB I. Palmotić 31.

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 2.

Katolička sveučilišta.

Opća nakana za veljaču, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Zar treba da bude i sveučilište katoličko? Pa tamo se uči čista znanost, a ta je valjda ipak za sve ista!

Bez sumnje! Znanost bi trebala da bude ista za sve. Znanost traži zdravim razumom svemu zadnje uzroke i ispituje snošaje stvari. Kako su pak pravila zdravog razuma ista za sve, tako bi trebalo da bude za sve vrijedno i ono, što se po tim pravilima iznađe.

Ali eto! Dok zdrav razum čovjeku jasno veli: gdje ima duševnih pojava tu je i duša, koja te pojave proizvodi, jer nema svirke bez svirača kao ni bolesti bez bolesnika, ipak ćeš čuti na zagrebačkom sveučilištu profesora, kojemu n j e g o v razum veli, da ima duševnog rada bez duše; ima d u š e v n i h bolesti, ali duša se ne može dokazati! On to možda veli i bez zle volje, ali je činjenica, da se njegova »znanost« i još nekih njegovih drugova protivi uvjerenju svih naroda i osvjedočenju milijuna baš učenih ljudi. To je onda svakako kriva znanost.

Kako sad ovaj profesor u Zagrebu, tako drugi na drugim sveučilištima uče i učili su krivu znanost. Država ih plati i oni uče što im na pamet pane. Malo tko pita: A što s onim nastradalim mladićima, koje sad jedan profesor zavodi u ovu bludnju, sad drugi u drugu? Što s onim propalim životima i blagom obitelji, koja se uništava školajući sinove i kćeri, a škola im ne pruži mirne budućnosti? Što sa suzama roditeljskim, što ih istiskuju ovakovi profesori rušeći staro poštenje u mladeži?

Pitali se ipak i još danas se pitaju o tom čestiti katolički roditelji u razvijenijih naroda. Pobrinuli se oni po uputi Crkve za svoja vlastita sveučilišta, gdje se goji zaista prava znanost, gdje im djeca sve nauče, što se dobra naučiti može, gdje se usposobe za svako zvanje, ali bez pogibli za zdravo shvaćanje i svoje poštenje. Utemeljili katolička sveučilišta, gdje predavaju samo savjesni katolički profesori, gdje se drži strogi red i marljivo se uči. Stoga i izlaze iz takvih sveučilišta pravi značajevi, požrtvovni rodoljubi. Takova sveučilišta utemeljuje Crkva, kako je to baš ona utemeljila i mnogo sadanjih državnih sveučilišta, jer se kroz stoljeća sama skrbila za napredak znanosti. Kako je baš ona nekad uredila, da se daju naslovi »doktora« i »profesora« na sveučilištu, tako to ona i danas čini, te se u ime Crkve na katoličkim sveučilištima daju ove časti i naslovi.

Utemeljujući i vodeći sveučilišta Crkva vrši svoje božansko poslanje, kojim je ovlaštena, da uči sve narode ne samo prve početke dobra života, već i najdublje istine, kojima se ravna život ljudski i njegov odnos prema božjem Veličanstvu. Napose je to danas prijeko nužno, kad kriva znanost hoće da obori objavljenu istinu božju i tako još većma unesreći rod ljudski.

Takovih katoličkih sveučilišta ima sada po svem svijetu i to u svemu preko 30. Pred dvije godine utemeljena su dva sveučilišta pod osobitom zaštitom presv. Srca, i to u Milanu i u Lublinu. U Americi ih je 14, u Francuskoj 5. Irska ima svoje, Belgija i Švicarska svoje, a u listopadu prošle godine osnovali su i katolički Holandezi svoje u Nimvegenu, rodnom mjestu bl. Petra Kanizija.

I našem je hrvatskom sveučilištu

»duševni otac veliki ***biskup Štrossmayer,*** a u njegovu mladenačkom životu i brižna majka« — piše g. 1900. rektor Dr. Gj. Arnold, jer mu je poklonio za onda ogromne svote do 90.000 forinti. A koja mu je misao pri tom bila? »Svom dušom i svim srcem želim, da sva univerza, svi profesori i svi đaci sveučilišni uvjereni uvijek o tom budu, da je svakoj znanosti i umjetnosti onaj isti vječiti i nepresahnjivi izvor, koji je i svetoj vjeri našoj. Ono, što Isus Bog naš i spas naš o samom sebi veli: ja sam put istina i život, valja ne samo o vjeri svetoj, nego valja i o svakoj znanosti i umjetnosti. Samo gdje se to jedno i drugo usko i nerazdruživo spaja, tu je znanost i umjetnost zalog boljoj i slobodnijoj budućnosti narodnoj«. Glas. bpa Bos. i Sr. 1899. str. 61.

Kada se već deset godina iza utemeljenja na našem sveučilištu »stalo mladeži našoj pružati mjesto kruha istine kamen laži, mjesto ribe škorpion, mjesto zdrave duševne hrane pošast i otrov« piše isti slavni biskup: »Svaki narod, koji se vječitoga Slova Božjega i njegove svete riječi odriče, propada; a učenost, koja lakoumnim i razvratnim načinom slabi i uništuje svezu, koja nas u kršćanstvu i po kršćanstvu sa svakom krjepošću i značajnošću spaja, kuje grdni jaram, pod koji se prije ili poslije sloboda, čast, život i budućnost naroda skučiti mora«. Glas. 1886. str. 236.

Ne bi li taj umni biskup, koji je ovo sveučilište u svojoj velikoj duši zamislio i u život ga priveo, i današnjim njegovim profesorima s dubokom boli doviknuo, što im je g. 1898. od oltara svoje veličajne katedrale naglasio: »Učitelji sveučilišta neka znadu, da je početak svake mudrosti i znanosti Bog; i neka imaju na umu, da je samo Bog istina i pravda«. S jednakom bi dubokom boli ponovio, što je prigodom otvorenja sveučilišta — 19. X. 1874. — pisao: »Duša mladića na sveučilištu, da darove istine i znanja primiti može, mora biti skroz kršćanska, jer se znanje i umijenje stiče jedino velikim naporom, jer se valja sam zatajivati, raskošja odricati, sve vrijeme tomu žrtvovati, dobiveni od boga dar razvijati. U istini je Bog, a tko njoj služi, Bogu služi« . . .

Velimo da bi s dubokom boli to pisao, jer je danas na našem hrvatskom sveučilištu više stotina mladića otvorenih bezbožaca, dok je udruženih otvorenih katolika jedva nešto preko 100! Kakovoj tužnoj budućnosti ide u susret s takovom mladosti hrvatski narod! . . .

Jasna je naša dužnost

u takim prilikama. Molitvom, savjetom, uputom nastojati i kod profesora i kod mladeži, da se poštuju kršćanska načela u nauci i životu. Moliti od Bož. Srca, da se ovo naše sveučilište povrati kršćanskomu duhu, ili da nam dade drugog Strossmayera, koji će osnovati drugo, ali pravo katoličko sveučilište, s kojeg bi se širilo pravo svijetlo kršćanske prosvjete, a ne zagušljivi dim bezvjerja.

J. V.

Jutrenja Bož. Srca.

Zašto mi se mili baš ova slika Isusova prikazanja?

Jer daje Spasitelju onaj izražaj, koji odgovara Pismu i njegovu Srcu.

Dolazi u hram Majka Marija, jer je zakon propisao čišćenje; no njoj ga nije trebalo, jer je Djevica prečista.

S počitanjem i čežnjom prikazuje Josip golubiće i plaća otkupninu 5 sekela; ipak ne će otkupiti Dijete, Ono će morati samo pasti žrtvom.

Sretni starci Simeon i Ana daju još zadnji plamsaj života Bogu na čast i iščezavaju u tami Staroga Zavjeta i njegova hrama. Ponad njih već gori luč Novoga Zavjeta, u rukama im se rasplamsalo »*Svijetlo za rasvijetljenje pogana i Slava — Mesija očekivani — odabranoga naroda*«.

To *Svijetlo* je središte događaja, središte proslave Stvoritelja u vasioni . . . Jedva mu je 40 dana, On ipak dolazi punom svijesti u svoj hram. Kao čovjek dolazi prvi puta. No ono u Djetetu sakriveno Božanstvo boravilo je tude u svetinji nad svetinjom od davnine u sjaju oblaka i gledalo poklonike svoje, kako čeznu, da im se objavi.

Sad je tude. »Anđeo Zavjeta je došao u svoj hram« kako ga gledao Malahija. 3. 1. Tude je On svoj na svojem, u »kući Oca svojega«. Odatle onaj veličanstveni mir na njegovu licu, u njegovu Srcu.

Taj mir ne mogu da pomute ni proročke riječi starca: »*Postavljen je ovaj za znak, komu će se protusloviti*«. Protuslovit će mu bogati i mogući, kojima se ne će svidjeti Mesija — *Otkupitelj duša.* Protuslovit će mu baš najviše ovdje u hramu službeni Izrael. Gle, kako se već sada hladno prema njemu vlada. Gdje si Veliki svećeniče, predstavniče naroda? Zašto se ne zanimaš za to Dijete, o komu ti govori plemeniti starac Simeon? Zašto tako brzo ideš od ove siromašne Obitelj i ti svećeniče, koji si primio golubiće za žrtvu?

Gle, ovaj je postavljen na propast i na ustanak mnogima . . . Luka 2, 34.

»Ah! To su siromasi! Pa tko bi se još s njima bavio?«

Taj nehaj i prezir, to kobno proroštvo, krvava su zora kasnih dana Djeteta. Tu zoru to Srce ćuti, pozdravlja i mirno ide u susret velikom danu.

Tek Majku žali, k njoj pruža ruku. Ne da uzme od nje bol, nego je združi sobom u boli, da bude su-otkupiteljica ljudskoga roda. »Majko! Zadovoljujmo zajedno našim bolima Ocu za grijehe svijeta!« . . .

Slava Ocu po veledušnom primanju boli, to je jutarnja molitva iz Srca Božanskog Djeteta.

J. V.

♣

Pijo XI. za jedinstvo Slavena u vjeri.

Svaki je papa prijatelj svim narodima, svima dobro želi i čini. Veću pažnju posveti dakako onima, koje bolje pozna, jer znade njihove želje i potrebe. Sadanji sveti Otac pozna baš dobro i Slavenske narode, jer je među njima boravio. Žali on i pomaže u stradanju Ruse, premda ih je samo malo katolika, a katoličke Slavene i pomaže i upućuje, kako da se vjerskim životom i sami pridignu i drugoj nesjedinjenoj svojoj braći da pomognu. Lijepa mu se prilika pružila, da tu svoju ljubav pokaže, prošle jeseni, kad se slavila tristogodišnjica smrti sv. Jozafata, mučenika za sveto jedinstvo Slavena u vjeri. Napisao je tom zgodom krasno pismo svim biskupima svijeta, da ih upozna sa najvećom potrebom Slavena i pozvao ih da ih molitvom i radom pomognu.

Razloživši velike zasluge i mučeničku smrt sv. Jozafata proslijeđuje sv. Otac: »Čini nam se, da čujemo ovu krv »gdje bolje govori nego Abel« (Židovima 12, 24.) i gdje braću Slavene zove, kao nekad, riječima Isusa Krista: »Ovce leže bez pastira. Žao mi je naroda«. I doista, kako ih teške nevolje biju, u kako tjeskobnim prilikama žive! Koliko ubijanje tjelesa! Koliko upropašćivanje duša! Zaista, gledajući bijedu Slavena, jedva u srcu našem, punom očinske ljubavi, možemo da suzdržimo suze«. . .

»Na veliku nam je utjehu, što nam svečani spomen na ovoga slavnog slavenskog biskupa daje lijepu zgodu te pokažemo, kako živo naše očinsko srce kuca za sve istočne Slavene pa da pokažemo sva ona prevelika dobra, što se nalaze u sveopćem jedinstvu svete Crkve«.

»Da se ovo jedinstvo što prije postigne, molimo, da nam po primjeru Jozafatovu pomognu ponajprije svi nesjedinjeni, a zatim sveukupni vjernici

»U ovoj stvari, kao što treba da se Istočnjaci okane svojih predrasuda, nastoje upoznati pravi život Crkve i prestanu Rimskoj Crkvi pripisivati tuđe pogrješke, koje ona osuđuje i nastoji popraviti, tako isto treba da i latinski muževi bolje i dublje upoznadu ćud Istočnjaka, jer je baš po takovom točnom poznavanju djelo Jozafatovo bilo okrunjeno plodom«.

S takvim razumijevanjem i ljubavlju, veli dalje sv. Otac, da je u Rimu utemeljena *visoka škola,* gdje se mogu učeniji s jedne i druge strane bolje sporazumjeti; za tu ljubav radi Crkva, kad *poštuje istočne obrede i jezik* u bogoslužju. Pozivlje na kraju sv. Otac sve na veće *štovanje presvetog Sakramenta* i *Majke Božje,* što je ostalo Istočnjacima zajedničko s nama i što ih je sačuvalo od većeg krivovjerja.

Veledušno i plemenito srce Kristova namjesnika prema Slavenima pokazalo se još i time, što je naredio da se i u Rimu najsvečanije proslavi sv. Jozafat. Bilo je to dne 18. studena, kad je u prisutnosti 12 kardinala i silesije svijeta u jednoj od najljepših crkvi, »Isusovoj« nazvanoj, grkokatolički biskup iz Stanislavova služio sv. Misu slavenskim jezikom po istočnom obredu. Vrlo je bilo utješno, što su kod te svečanosti zajedno sudjelovali i Poljaci i Ruteni Ukrajinci, među kojima je bilo do sada mnogo trvenja.

Slijedimo glas velikoga prijatelja Slavena, Pija XI. te molimo i nastojmo i mi Hrvati, da i naša braća istočni Slaveni upoznadu potpunu istinu te se s njima nađemo u pravdi i ljubavi u jednoj ovčarnici Kristovoj.

Velik je Gospod! . . . Psalam 146, 5.

Ova naša mala slika predočuje ogromnu sliku Presv. Trojstva, što se nalazi u divnom bugarskom narodnom spomeniku u Sofiji, o kom je bilo govora u prvom broju. Nalazi se ta slika na svodu velike kupole i zaprema površinu od 250 četvornih metara. Sama glava Boga Sina je metar visoka. Čar nebeske modrine divno je spojen sa žarom oblaka pa ti se čini, ko da se nebo otvorilo i da ti se samo Božje Veličanstvo objavljuje.

Ogromna slika Presv. Trojstva u bugarskom narodnom spomeniku u Sofiji. Naslikao profesor Mesojedov iz Petrograda.

Veličajni taj prizor divno pomaže čovjeka, da se zanosi do Božanstva. Vjera u Boga, Duha neizmjernoga, najviše je čovjeku s toga teška, što si u svojoj fantaziji ne možemo pravo *predočiti duha.* Čovjeku je u razumu jasno, da mora da živi Početnik svemira. No on i odmah pita: a kakav je? Kako smo naučni, da sve što znamo nekako i gledamo ili inače sjetilima osjećamo, htjeli bi da i neizmjernog Duha nekako sjetilima dohvatimo. A jer to ne može biti, lako nam oslabi i ono uvjerenje, da taj Duh živi.

Stoga nam lijepo pomažu Bogom nadahnuti umjetnici, kad nam ovako bar na neki način izraze savršenstva neizmjernog Bića. Gle kako se na ovoj slici iznad krugova zemaljskih diže svijet Anđeoski, a ovu neizmjernost ispunja Onaj, koji uz gromove na Sinaju objavi: »Ja sam Gospod Bog Tvoj, nemaj drugih bogova uz mene!« Vječnost mu lijepo izrazuje krug oko glave, a svemoć ono lako držanje prstiju, koje treba samo da makne i već bude, što hoće. »Ti si, Gospode, stvorio nebo i zemlju velikom silom svojom i pruženom desnicom svojom!« veli Jeremija 32, 17.

U samome Božanstvu je nedohitna tajna Trojstva: Otac spoznavajući sebe rodi Sina, Riječ, Slovo vječno i Mudrost; a po ljubavi njihovoj vječnoj izlazi iz grudiju Božanstva Duh Sveti. Tri osobe, a jedna Božanska narav.

»Boga nitko ne vidje nikada; jedinorođeni Sin, koji je u krilu Očevu, on ga objavi« svjedoči evanđelista Ivan 1, 18. *J. V.*

Za utjehu patnicima.

M. Kulunčić D. I.

Da znaš, patniče, kako si srećan, ne bi se tužio. Klicao bi od radosti po opomeni sv. Jakova apostola. »Svaku radost imajte, braćo moja, kad zapanete u različite napasti«. (Jak. 1, 2). Da su kadri blaženi na nebu zavidili bi ti sreću. Jer oni mogu samo ljubiti Presv. Srce Spasitelja svoga, ali ne mogu više trpjeti za njega, premda bi željeli i patnjom dokazati da ga ljube. To je isključivo naša sreća. Samo mi možemo radom ruku svojih, znojem lica svoga, roneći suze u nevoljama ljubiti preplemenito Srce, koje smo satrli opačinama svojim. Blaženi nemogu više ni za jedan stupanj povećati slavu, što je uživaju. Dok se ti patnjom svojom sve to više uzdižeš u nagradi i slavi, što te čeka. Zato veli i sv. Pavao apostol, da se ničim drugim ne diči, osim u križu Isusa Krista. Pogotovo si srećniji patniče, od svetih duša u

čistilištu.

Jer one samo trpe, strašne muke podnose, a bez ikakve zasluge. Vapiju tebi, patniče, da im dobaciš koju olakšicu, što ju zaslužuješ onda, kad što više podnosiš za Isusa.

A treba li, da ti dokazujem, da si srećniji od prokletih u

paklu?

Blaženi Ivan Vienney veli, da Bog postavi na vrata paklena jednog ispovjednika, sav bi se pakao ispraznio. Pripravni bi bili, kad bi im Bog zato milost udijelio, i nečuvene pokore činiti, samo da se oproste od vječnog prokletstva. Eto, patniče, što Bog njima više nikad ne će podijeliti, to daje tebi u svojoj očinskoj dobroti svaki dan. Tako brižno odmjeri na vagi svaku napast i nevolju, što ti je dopušta, da ni za vlas nije veća od one milosti, što ti je daje, da je svladaš. Promisli, kako bi prokleti držali zapovijedi Božje? Kakvom revnošću bi primali sv. sakramente, prisustvovali sv. Misi, da se mogu još jednom vratiti na zemlju, i osvjedočit ćeš se, da si neizmjerno sretniji od njh. Srećniji si dakle od svijų onih, koji su u vječnosti, bili oni u nebu, bili u čistilištu, bili u paklu.

Ali su patnici srećniji i od onih,

koji na zemlji uživaju.

Sam Isus govori: »Teško vama bogatima, jer imate utjehu svoju. Teško vama, koji ste siti, jer ćete gladovati. Teško vama, koji se smijete sada, jer ćete tugovati i plakati«. (Luk. 6, 24, 25). A blaženima naziva sve one, koji pravde radi trpe progonstvo, koji tuguju, koji su siromašni, milosrdni, miroljubivi, čista srca. A što Isus, koji te ne može prevariti, riječju govori, to je cijelim životom potvrdio. Isus je bio najveći Patnik na zemlji. Od betlehemske štalice, gdje se je porodio, pa sve do tvrdoga križa, na kojem je prikovan umro, neprekidno je patio. Zato se i povedoše za Isusom svi trijezni i pametni ljudi na čelu sa Preslavnom

Majkom Isusovom.

Ona je Djevica premudra, Prijestolje mudrosti. Znala je dobro, što je Bogu najmilije i za nas najkorisnije. A šta je izabrala za se? Nasljedovala je Isusa, najvećega Patnika. Postala je Kraljicom mučenika, Majkom od žalosti. Za Isusom i Premudrom Majkom njegovom pođoše svi Pravednici. Nema nijednoga, koji se ne bi odlikovao u nošnji križa Kristova. Za kim ćeš dakle poći, brate patniče, komu ćeš vjerovati? Varavom svijetu, koji proklinje muke i nevolje, te zato ih svim silama izbjegava? ili Isusu Kristu, koji te ljubezno poziva, da primiš križ svaki dan na svoja ramena, te da ga strpljivo nosiš?

Ne vjeruj svijetu,

jer će te prevariti, kao što je prevario sve one, koji se povedoše za njim. Svijet hoda širokim putem, a taj vodi, kako nas Isus uči, u vječnu propast. Ne vjeruj svijetu ni onda, kad ti obećaje, da ćeš biti srećan, dok si na ovom svijetu. Vremenitu sreću uživaju samo oni, koji trpe Isusa radi. Sv. Ivan Zlatousti iz iskustva govori, kad veli: »Kad bi pogledao dušu čovjeka, koji ljubi zlato, vidio bi je, da je razrovana kao haljina od 10.000 kukaca, jer je luknjama probušena od briga, i zaudara od grijeha, i puna je rđe«. A sv. Augustin, koji je sve do tridesete godine kušao slasti ovoga svijeta, tvrdi: »Mnogo lakše je svladati strasti, nego strastima zadovoljiti«.

Vjeruj Isusu,

koji ti govori: »Blago vama, kad vas usproklinju i usprogone i uzgovore na vas sve zlo lažući mene radi! Veselite se i radujte se, jer je plaća vaša velika na nebesima!« (Mat. 5, 11, 12). A ne samo na nebesima nagrađuje Bog svoje patnike, nego i ovdje na zemlji, jer koji Boga radi trpi mora reći sa sv. Franjom Asiškim: »Tolika je slava, kojoj se nadam, da me svaka muka veseli«. »Sve ostale stvari osim Boga, veli sv. Bernardo, mogu zabavljati dušu i srce čovječje, ali ga ne mogu zasititi. One mogu pobuditi i podražiti glad, ali ga ne mogu utišati«. Jedino Bog zasićuje naše srce, a do Boga dolazimo patnjom.

A kako tvoje glazbalo?

Jesi li kada promatrao čovjeka, koji hoće da svira koje glazbalo n pr. gusle, tamburu? Jesi! Što si opazio? Opazio si, da nijedan ne udara odmah u glazbalo, već ga najprije ugodi, da mu temeljni glas bude milozvučan, a po tom glasu naravna i druge. Kad je to obavio, a onda majstor svira, da ti ga uho ne može dosta naslušati, a srce se dosta razveseliti. Kad bi kako dobar glazbenik udarao u tamburu, gudio gusle, ili svirao na kakvo glazbalo, koje nije ugođeno, ti ga ne bi mogao slušati, jer bi uho parao, srce trgao, pa bi morao pobjeći.

Imaš ti jedno glazbalo. To glazbalo je srce tvoje, tvoja duša. Duh Sveti želi, da ti na tom glazbalu svaki dan sviraš Bogu, nebeskom našem Ocu, Presvetom Srcu Isusovu, dobroj Majci Mariji. Tvoje misli, želje, čuvstva, nakane, odluke, to su ti čarobni drhtaji tvoga glazbala. To glazbalo tvoje moraš ugoditi, da mu bude milozvučan glas i svirka. Onaj temeljni glas, na koji treba da ugodiš glazbalo jest volja Božja, što se očituje u deset zapovijedi Božjih. Ako je glazbalo srca i duše tvoje štono kažu »raštimano«, ne može Duh sveti na njemu svirati, ne može uho Božje glasova tvojega srca, titraja tvoje duše podnašati, Srce Kristovo mora krvariti, a oko Marijino se žalostiti. Hajde! Posluhni glas Božji, naštimaj glazbalo svoje, da može Duh sv. što više glasova na tvom srcu ovdje udariti, a kroz svu vječnost u nebesima udarati na tvoju radost i vječnu sreću.

Ne zaboravi! Glas, na koji možeš ugoditi glazbalo svoga srca i svoje duše, jest volja Božja. Daj pokušaj, neka nebo i od tebe nešto čuje! Paklene derače i bez tebe je dosta. *L. Rusan, župnik remetski.*

Sv. Pavao Miki, Ivan Goto i Jakov Kisaj.
Mučenici iz Družbe Isusove.

Mjesečni zaštitnici.

F. Hamerl D. I.

Mnogo se čita danas o Japanu, kako tamo stanuje narod vrlo darovit, željan naobrazbe, a prošle jeseni teškom kušnjom potresa od Boga pohođen. Već je sv. Franjo Ksaverski iskusio, kako je to sposoban narod i bio je prvi apostol ili misijonar ove poganske zemlje. To vide i danas Isusovci, koji su prije malo godina tamo otvorili sveučilište u Tokiju, samo se je ova nova zgrada žalibože kod potresa prošle godine srušila.

Premda se sv. Franjo mnogo trudio, to je ipak samo nekoliko Japanaca pokrstio; no to bijaše sjeme, koje je rodilo obilnim plodom.

Pričat ću ti, čitatelju moj, o trojici Japanaca, koji su g. 1597. stekli palmu mučeničku na veliku korist mlade japanske crkve. Sva su trojica bila Isusovci.

Prvi se zvao P a v a o Miki. Rodom bijaše iz ugledne japanske obitelji te je već svršio bio i svjetske i bogoslovne nauke, samo mu je još manjkao svećenički red, komu se doskora nadao. Kad eto nastade veliko progonstvo kršćana. Poganin car Taikosama dade i našeg Pavla uhvatiti, jer je već dugo bio kivan na njega. Pavao je naime znao krasno propovijedati i učeno pisati i tako predobi mnogo svojih zemljaka za katoličku vjeru.

S njim je bio uhićen I v a n Goto, mladi klerik od 18 godina i stari brat lajik J a k o v, koji je ujedno bio katehista, t. j. podučavao kršćenike u svetoj vjeri.

Najprije su našim mučenicima na javnom trgu u Mejaku odrezali polovicu lijevog uha te su ih onda na kolima po cijeloj zemlji naokolo vozili, da se kršćani uplaše i pogani da se odvrate od katoličke vjere. No dogodilo se baš obratno. Sv. Pavao Miki posvuda je sa svojih kola oduševljeno propovijedao katoličku vjeru. Kad su ljudi to čuli i vidjeli, kako su sveti mučenici usred poruga i pogrda veseli i prijazni, obratili se mnogi. Dapače i od uznika, koji su s njima bili u raznim tamnicama, dali se neki pokrstiti, a na jednom mjestu i sam predstojnik.

Sad su bonci, t. j. poganski svećenici, odletili k caru te mu doviknuli: »Šta si uradio care? Hotio si utamaniti ovu prokletu zapadnu sljedbu, ne eto baš si je još više raširio«. Tad odredi bijesan Taikosama, da imaju ona trojica dne 5. veljače biti razapeti.

Blizu japanskog grada Nangasakija ima jedan brežuljak, koji još dandanas vrlo štuju japanski katolici, dapače i kršćanska crkva kruni njegov vrh. To bijaše ono mjesto, koje su naši sv. mučenici orosili svojom krvlju. Kad su tamo došli, već su bili usađeni križevi za njih. Po japanskom običaju nijesu bili sveti mučenici prikovani na njih, nego privezani te su nogama stajati na daski. Naokolo bijaše veliko mnoštvo naroda, što pogana, što kršćana. Među kršćanima bijaše i Ivin otac, te je namigavao svojem mladom sinu, a ovaj mu opet smiješeći odzdravio. Nije se znalo, da li je otac ili sin veseliji. Tad stane otac Pavao propovijedati kršćansku vjeru, kako je samo on to znao, da su svi ganuti bili promatrajući, kako ova vjera daje toliko srčanosti u času smrti.

Krvnici videći, da je skrajnje vrijeme ako neće, da se svi prisutni pokrste, počeše svoj krvavi posao. Svakom sv. mučeniku zabodoše po dva koplja od boka do drugog ramena i tako izdahnu junaci na križu po uzoru svog učitelja, a sv. Pavao imao je baš i 33 godine poput Isusa.

Šta da učimo od ove trojice? Otvorimo misnu knjigu te čitajmo riječi sv. Pavla apoštola na početku njihove mise:

»U strpljivosti trčimo k svojoj predstojećoj borbi gledajući na začetnika i dovršitelja svoje vjere, koji za veselje, što ga je čekalo, pretrpio križ te nije mario za ruglo«. Židovima 12, 2.

Naš križ je naša služba, naš posao, naše muke i poteškoće.

Tri sv. japanska mučenika, Isusovci: Pavao Miki, svećenik u sredini; Jakov Kisai, starac brat pomoćnik lijevo; Ivan Goto, mladi skolastik s desna.

Na apostolskom putu.

Kad se opravdano veli, da je rad za dobru štampu »apostolski rad«, pravo se veli i za onoga, koji samo za dobru štampu putuje, da je na »apostolskom putu«, to jest na Božjem putu da raširi dobro. To je pravo moderno hodočašće.

Puno ih sada o mijeni godine, osobito u »bijelom tjednu« t. j. tjednu dobre štampe tako »hodočastilo«. Eto opet jednoga svima dobrima na veselje. »Nije od potrebe, ali ću Vam ipak označiti u kratko, kuda sam sve i kako Kalendar raspačao. U St. Mikanovcima 91 komad. Uputim se u Striživojnu i rasprodam 9 komada. Odavle u Đurđance i rasprodam 12 komada. Zaputim se u Prkovce i kraj svega zla ipak prodam 4 komada. U blaženom seocu Mrzoviću prošlo 13 komada. Tri kilometra puta i u Novim Mikanovcima prodam 3 komada. Tude je vrijedni učitelj Luka Filipović porazdijelio mnogo Danice i drugih knjiga sv. Jeronima. Jedan Kalendar ostao u selu Kešinci a jedan otputovao u Bosnu u Derventu . . . Otklanjam svaki dar i svu hvalu, jer radim u ime Isusovo i u čast Presv. Srca. S poštovanjem i »Hvaljen Isus i Marija!« Vaš povjerenik L. A.

Svete misije.

Bilo je na Martinje ove netom minule godine. Imao sam ići u Šćitarjevo propovijedati, da prodičim opet sv. Martina. To bi bila već četvrta godina, što na Martinje u Šćitarjevu propovijedam. Al eto ovaj puta nijesam propovijedao u Šćitarjevu ja, već mnogopoštovani misijonar, Otac Ilija Gavrić. A zašto on? Zato, jer su toga dana započele ondje sv. misije. Kad počimaju svete misije, treba da propovijeda onaj, koji ih otvara.

A što su to, svete misije? Oni, koji su ih imali, i koji su im prisustvovali, znadu što su. A koji ne znadu, evo da im štogod rečem. A reći ću po prilici ono, što sam rekao u Jakuševcu na Martinje. Mi se svaki dan umivamo, peremo si lice, ruke, a kadikad i noge. Dobro je ipak, da si ovdje ondje operemo i cijelo tijelo. Zdravo je. Dalje: Mi često, pa i svaki dan pometemo sobu i obrišemo prah. A kadikad, jedanput u godini, hoćemo da i sobe i cijelu kuću pobijelimo. To je nužno.

Kako je sa kućom i sa tijelom, tako je i sa dušom. Ako se zapraši soba i zamaže se, zapraši se i zamaže se i duša. Mali grijesi zapraše dušu veliki je i zamažu. Kad je tako, treba čistiti i dušu. Molitva može na duši obrisati prah, male grijehe. I post, i sveta misa ga obriše. Za blato, velike grijehe, hoće se sveta ispovijed. Može i pokajanje, savršeno pokajanje odstraniti s duše ovo blato, veliki grijeh, ali to je onda, kad je čovjeku nemoguće ispovjediti se. Kad bijelimo kuću, iznesemo sve, što je u sobama van. Tako treba na svetim misijama iznijeti iz duše sve vanka, pred g. misionara, da on potom dušu kod svete ispovijedi očisti.

Dušu dakle treba držati čistu, pa ne samo to, nego je treba koji put i nahraniti. Kako treba hraniti tijelo, tako treba i dušu. Tijelo, ako ne dobije zdrave, krepke hrane, okržljavi, oboli, pa tako okržljavi i oboli i duša, ako ne dobije i ona svoje hrane. A tko daje duši hranu? Svećenik, kod svete pričesti. Ali?! Što? Ali ljudi ne dolaze na svetu pričest. Zašto ne? Ne znam. Trebalo bi pitati ovoga ovdje i onoga ondje, zašto ne idu na sv. pričest. Međutim, možemo i bez njih znati, zašto ne dolaze. Bolesni su. Nijesu bolesni, reći ćeš. Jesu! To je upravo znak, da su bolesni, što neće da idu na svetu pričest. Gledaj: čovjek, koji neće da jede, ne jede jedan dan, drugi dan, treći, bolestan je. Da je zdrav, jeo bi; treba mu jesti i ne može bez jela biti. Tako i čovjek, koji ne ide na sv. pričest cijelu godinu, jednu, dvije, tri, bolestan je na duši. Da je zdrav, da ne ima na duši one velike čirove i mozole grijeha, pa da oči njegove duše nijesu tako krmežljive, kako jesu, vidio bi on što je sveta pričest i išao bi u crkvu, da je primi. Ali što ćete. Zlo je i teško je s bolesnima, koji neće da uzimaju lijeka.

Doktor i medicina.

Kako trebaju bolesnici doktora i lijekove, tako ga treba i čovjek, koji je bolestan na duši. Takav doktor za dušu je svaki svećenik. Ali se dogodi, da je doktor tu, a bolesnik ipak ne ozdravi. Onda se zove još i drugoga doktora, njih barem dva, i ova trojica drže onda »konsilium«, što će s bolesnikom. Evo to su načinili gospoda župnici u Velikoj Gorici, u Dubrancu, u Odri i u Pešćenici, pak u Šćitarjevu, u Jakuševcu i u Bukevju. Gospoda župnici su vidjeli, da ne ide, kako bi trebalo. Pozovu oni druge doktore za dušu, gospodu misijonare. Kod nas su hodali okolo kao misijonari dominikanci iz Dalmacije, a sada putuju i Isusovci. I u ovim župama su bili Isusovci.

I župnik je, kako sam rekao, doktor, ali on je već previše domaći. Čuju ga svake nedjelje. Vidite! Jednoga su župnika išli tužiti biskupu, da svake nedjelje propovijeda jedno te isto. No recite mi dragi ljudi, a što propovijeda? pita biskup. Eh, sad nije nikoji znao, pa reknu. Propovijeda uvijek jedno te isto. Ali, recite mi što?· pita opet biskup. Ali — niko nije mogao ni znao reći što. No, dragi ljudi, idite lijepo kući, pa recite g. župniku neka i dalje to propovijeda, dok ne naučite.

Evo, ljudi misle da slušaju uvijek jedno te isto. A nije propovijed jedna te ista, nego je župnik te isti. Htjeli bi čuti i drugoga. A za ovoga »drugoga« su najbolji misionari. Misijonare još nijesu čuli, a propovijedaju življe, čvršće, jače. Oni su i njihove propovijedi za župljane nešto vanredna. Misijonari su obično ljudi strožega života, pak iz njih govori Božji duh. Tako veli jedan biskup, komu je ime Fenelon. Njihove riječi potresu i najtvrđa srca.

Lijekovi.

Kod misija je uz svetu pričest najbolja medicina duši sveta ispovijed. Tu se pred misijonara iznese sve, štogod ima ko na duši. Obavlja se obično v e l i k a ispovijed. I dvaput i triputa dođe koja dobra duša. I dobro je, da dođe. Istrese sve, kao iz kakove stare vreće. Misijonar to uredi, zakrpa vreću da je kao nova. I duša je mirna i misijonaru zahvalna. »Sam Bog vas je donio, sad mi je lahko«. Godine i godine nosi grijeh na duši. Stid ju je; domaćemu župniku ne ufa se reći. Dođe misijonar, evo lijepe prilike, da reče sve, da istrese sve.

Misijonari ne ispovijedaju, kako se obično ispovijeda, sve ispremiješano, muško i žensko, staro i mlado. Misijonari počimaju s dječicom. Djeci treba posebnoga nauka. Onda dolaze žene, udate i udove; onda djevojke. Iza njih muževi, gazde. Njima se drži i posebna propovijed, koja baš njima paše. Onda momci, mladići. Na njih se djeluje, da ih dođe čim više. Mladići, momci su stupovi, na koje se oslanja čitavo selo, čitava župa. Sretno selo, sretna župa, u kojoj su djevojke dobre, pobožne, a momci čestiti, valjani. Stari poumru a ovi dolaze na njihova mjesta. Jao župi, ako su momci, mladići nevaljali. Još se daje jedan ili dva dana za one, koji su bili zapriječeni, da dođu na određeni dan.

U Jakuševcu.

Ovamo su bili određeni misijonari Otac Ilija Gavrić i Otac Matija Rabadjija. Iz Šćitarjeva su imali doći u Jakuševac. Al eto jada. Dođe Otac Ilija, a Otac Rabadjija oboli. Što sada? Dođe poglavar isusovačkog zavoda k meni, neka bih se ja pridružio k Ocu Iliji i s njim obavio svete misije u Jakuševcu. »Ali Oče, ja sam previše domaći u Jakuševcu, ako slušaju župnika svake nedjelje i blagdana, i mene čuju toliko puta! Ne će ispasti misije, kako treba«. Al Otac Rektor, poglavar, veli: »Ne imam nikoga, da šaljem, svi su na misijama. Jedan bi imao doći iz Dubrovnika, ali, i on će biti sav izmučen«.

Što ćeš dakle? Ne ima boljega, ne ima pametnijega, primi se dakle posla ti. I išlo je. Vrijeme je bilo jako ružno, kiša, snijeg, a jednoga dana snijeg i grmljavina koncem studena! U mom životu nijesam toga doživio!

Ali jakuševčani su dolazili u crkvu tako marljivo, da im je Otac Ilija javno u crkvi to priznao i pohvalio ih. Misije u Jakuševcu su ispale sjajno. Hvala dragomu Bogu. Ispovjedilo se sve. Malo ih je, koji se nijesu. Otac je Ilija pozvao narod, zavađene, neka se izmire. Oprostio je Isus na križu, dajmo, oprostimo i mi jedan drugomu. I ljudi opraštaju, izmiruju se. 175 njih se upisalo u bratovštinu Srca Isusova, a 150 pretbrojilo se od nove godine na Glasnik Srca Isusova. Kako se bude bratovština obavljala i kako se bude Glasnik čitao, o tom ću vam pisati, kad budem vidio.

Dobri jakuševački župljani, dobri župljani iz svih gore navedenih župa, u kojima se svete misije obavile, dajte, ustrajte u dobru. Ja sam vam to na srce stavio, kad sam govorio o molitvi, tom sigurnom sredstvu, da ustrajemo u dobru, da živimo s dragim Bogom.

Molimo se rado dragomu Bogu. Molitva će nas krijepiti, držati će nas. Božansko srce Isusovo, u kojega bratovštinu ste toliki pristupili, ogrlit će nas, privinuti će nas k sebi. Otac nebeski blagoslovit će nas, naše gospodarstvo, cijelu našu župu. Daj Oče, daj blagoslovi!

Matija Rihtarić.

† Marica Matijašec.

Uzor-djevojka, štovateljica presv. Srca.

Kad je ono kod nas g. 1918. osnovano Djevojačko društvo Presv. Srca za naknadnu svetu Pričest, bila je Marica Matijašec prva, koja je u društvo pristupila i tri puta za glavaricu birana bila. Djevojke su osjećale, vidjele i znale, da ih Marica nadkriljuje umom, srcem i vladanjem. Kao glavarica bila je poput skromne ljubice u travi, koju ne vidiš, ali po mirisu osjećaš gdje je. Privlačila je, nu ne vikom ni silom, već tihim nježnim primjerom svojim. Kad si je samo pogledao, morao si i sam postati bolji.

Kako li je samo revna bila ***u čestom primanju sv. Pričesti.*** Redovito svaki bi dan iz sela Trebarjeva — udaljenog 2 klm. od župne crkve — prolazila u 6 sati jutrom, da za dobe stigne sv. Misi i Pričesti. Po čitav sat ostajala bi poslije toga u crkvi i zahvaljivala se kod svih oltara, obavljajući razne molitve. A koliko ih je putem u crkvu pa onda kući izmolila, to samo dragi Bog znade. Često bi znala dugo biti na tašte, osobito o kakovoj crkvenoj ili društvenoj slavi. »Marek« — pitao bih je ja — zar ti nije teško biti tako dugo na tašte?« — »A, kakvi teško, pa ste i vi svake nedelje i svetka još dulje na tašte«. »E, draga moja, ja sam ti tomu već priviknuo«. — »Pa se i ja u tome vježbam« — bio je njezin prostodušni odgovor. U svojoj pričesnoj sekciji ona je bila najustrajnija, pa kad se na mjesečnom sastanku bilježilo i brojilo sv. Pričesti, kretao bi se njezin broj vazda između 20—30. Koji su je poznavali onaku slabunjavu s pogrješkom na leđima, čudili se, odakle toj seljačkoj djevojci ona volja, ustrajnost i energija — i to pri svakom poslu, kojeg se god ona prihvatila? Koji smo pak pratili njezin nutarnji život znali smo, da je ona baš u sv. Pričesti nalazila svoju jakost.

Kad se radilo o *slavi Božjoj* i potrebi bližnjega nije znala Marica ni za kakvu poteškoću. Kad sam n. pr. pozvao djevojke, da o blagdanima ili u svibnju urede crkvu ili okite oltare, znao sam, da me ona svakako

iznevjeriti ne će. Često puta došla samo ona. A gdje su druge? — pitam je ja. »Budu već došle« — reče ona. I došle su, ali katkada na gotovo.

Ljubila je cvijeće. Pred njezinom lijepom seljačkom kućom malen je vrtić sa ružom mjesečarkom i krizantemama. Ona ga sama redila, ona te cvijeće gojila. Tu ljubav i sklonost k cvijeću prenašala je i na svoje vezivo, u čemu joj nije bilo premice. Lijepi crkveni jastuk sa napisom *»Sve za tebe Srce Isusovo«* njezin je darak i djelo. A mogu se i ja podičiti radom njezinih marnih ručica, kad me se kao župnika o imendanu sjetila.

Kod *predstava društvenih* u dobre svrhe nijedna pjesma, govor ili uloga nije joj bila preteška. I kad nijedna nije htjela, preuzela je Marica i naučila. A kako divno naučila, kako divno govorila! Ona je znala ovim mrtvim riječima dati života, duha, — da smo je morali slušati mirno i pažljivo, a pri tom uzdisati i brisati suzne oči. Tek zamjetljivi smiješak, bolan i sjetan, bila je zahvala našem klicanju i odobravanju. Mnogi će se od poštovanih čitatelja »Glasnika« sjećati omladinskoga sastanka u Žažini. Na tom je sastanku govorila i Marica Matijašec. Sa svih se strana pitalo, tko je ta mala djevojka u krasnoj posavačkoj nošnji, koja tako odriješito i oduševljeno govori o Kristu i njegvim neprijateljima. I dok su drugi govornici zapinjali, opetovali već jednom izrečene misli, — ona kao da nikog nije do li samog Krista negdje u daljini gledala i — govorila.

Gdjegoder se nalazila, bila je *mali apostol.* Rado je posudivala dobre knjige, časopise, glasnike, Nedelju — pa to drugima davala čitati. Za katoličko štivo bila je oduševljena. U cintoru kod župne crkve sjela bi za stolić, pa prodavala knjižice poučnog i bogoljubnog sadržaja, a na koncu ponosila se sa utrškom. Za katoličku štampu pošla bi i svojim selom. Tom prilikom morala je čuti: »A kaj tebe briga za popovske novine; ako popi hoćeju novine, neka ih plaćaju. Mi ne dame nikaj«. I doista — ovakovi nijesu dali ništa, premda Marica nije sakupljala za popovsko štivo, već za potporu pravog pravcatog kršćanskog i katoličkog štiva ili štampe. Marica sve to mirno podnesla, ali se ipak drugog dana pokazala sa kojom stotinom kruna. »Malo je — k letu bu više« — Znala je sa svojim značajnim smiješkom popratiti.

U korizmi ili adventu upozorila bi me, da se ova ili onaj želi ispovjediti. Kad sam došao u bolesničku sobu — odmah sam opazio da ju je Marica uredila. Na stolu sve po obredniku pripravljeno, a ni kitica cvijeća nije manjkala.

Kao glavarica napose je revnovala za polazak u Zagreb u Svetište Presv. Srca o glavnoj svetkovini, a za kat. euhar. kongres nagovarala svoje suseljane, pa ih se dobar broj odazvao unatoč tomu »što će nekakvi eroplani letjeti i na procesiju bacati bombe«. Da, ona posveta Srcu Isusovu onih hiljada hrvatskoga naroda — to je bila bomba po nosu đavlu i njemu sličnima. Naša je Marica sve onako slaba i nježna ipak junački držala te sve žrtve dragovoljno Isusu prikazala.

Poglavarima, učiteljima i družicama bila je odana i privržena. Mene je često pitala za savjet, osobito u težim slučajevima u društvu. »A, morti se bude popravila — bumo još čekali«. I bilo je na njezino.

Nježnu je ljubav iskazivala č. s. Gonzagi, dok je ovdje boravila a i poslije, kako je bila premještena u Sinj. Iz listova, što su ih izmjenjivale ove dvije duše, razabire se, koli žarko je štovala Presv. Srce Isusovo. I tu

je, velim, izvor svoj onoj revnosti, onoj pobožnosti pokojne Marice. Iskreno i odano *štovala je Presveto Srce.* Svoju službu u »9 službi« najtočnije je vršila. Za barjak društveni mnogo se trsila, sakupljajući darove i marljivo učeći uloge za zabave, od kojih je čisti dobitak bio za barjak. Uzela po snopić koledara Srca Isusova, pošla selom i sve prodala. Širila Glasnik Srca Isusova, a sad pred smrt osobito se zauzela da se hrv. seljačke kuće i *obitelji posvete Presv. Srcu.* Prva je bila njezina brojna obitelj u mjesecu studenom, a onda dolaze redom moji župljani i mole za svečanu posvetu. To je zasluga naše dobre Marice, a i Gospodin Isus joj to nagradio time, što ju je dne 12. minulog prosinca u 1 sat o podne providenu svetootajstvima pozvao k sebi.

Poboljevala već dulje vremena. Mislili smo: ozdravit će ona. Ali evo jednog dana njezinog oca Imbre, da je Marici sve teže i da želi sv. sakramente. Kako nas Sava poplavila morao sam u čamcu k njoj. »Evo, ti Marice, Isusa. Nekoć se vozio u lađi, danas u čamcu«. Samo se nasmiješila. »Kako ti je?« — »Kako vidite« — reče. I bila je slaba tijelom, nu duhom posve još vedra. Nad uzglavljem joj slika sv. Alojzija, a sa strane na stijeni slika »Gospe Sinjske« spomendar od njezine dobre Sestre Gonzage. Na najčasnijem mjestu u sobi lijepa slika Presv. Srca — ona od posvete. Razgovarasmo o sestri Tereziji malog Isusa, što je osobito njenog oca zanimalo, a Marica zaželi njezin životopis, kojeg joj i obećah. U taj čas nijesam ni slutio, da ću je tako skoro — već treći dan nakon tog razgovora — gledati na mrtvačkom odru, blaženu i milu, sličnu sestri Tereziji od malog Isusa.

Sprovod je njezin bio mali triumf one male, sitne, nježne Marice, koja je i mrtva govorila, kako je lijepo štovati Presveto Srce Isusovo. Čitavo ju Djevojačko društvo sa svijećama i vijencima na čelu sa gospodičnom učiteljicom Terezijom Vlašić otpratilo do groba. Prije nego bacismo zadnju grudu u grob, oprostila se sa dragom pokojnicom gospodična učiteljica, koja je i Marici nakon č. s. Gonzage bila voditeljica i kao takova poznavala je u dušu. Za njezinog oprosnog govora plakasmo kao djeca, misleći na živu, a sada gledajući mrtvu Maricu. »Z Bogom Marice, tvoj grob bit će naše hodočašće — kamo ćemo mi svi rado dolaziti, uvjereni, da ćeš nas — tako lomne i krhke — pri Onome gore — kojeg si nada sve ljubila — svojim molitvama zagovarati. Marice — moli za nas«.

Tako reče ova vrijedna hrv. katolička učiteljica, a ja velim: Budi nam Marice i po smrti svojoj uzorom kriieposti, napose u ljubavi i štovanju Presvetoga Srca Isusova u sv. Euharistiji.

Mart. Ves dne 14. 1923.

Karlo Gruičić, župnik.

Apostolat Srca Isusova.

»APOSTOLSTVO MOLITVE«
u Sirotištu »Antunovac«, Zagreb — Maksimir.

Dne 26. lipnja 1921. upisane su sve gojenice zavoda u Apost. molitve, a dne 15. travnja 1923. osnovao je biskupijski upravitelj podružnicu Apostolata s pravom primati nove članove u Apostolat. Za mjesnog upravitelja imenovan je duhovnik zavoda.

Gojenice zavoda razdijeljene su u skupine, a u svakoj po 7 njih. Svakoj skupini na čelu stoji po jedna revniteljica, koja se brine za članove svoje skupine. Svaki dan u tjednu imade 5 članica naknadnu svetu pričest, a u nedjelju i na prvi petak imadu sve članice zajedničku naknadnu svetu pričest. U slučaju zapreke u obične dane, zapriječena moli drugaricu koju, da mjesto nje primi svetu pričest. Većinom svaka drži svoj dan. Svake prve nedjelje u mjesecu drže revniteljice pod vodstvom mjesnog upravitelja mjesečni sastanak. Raspravlja se o dužnostima članova i kako da se te dužnosti što bolje obavljaju. Revniteljicama se usađuje duh Apostolata, pa i sve ono, što ih za to osposobljuje.

Članice »Apostolstva molitve« u zavodu Antunovac u Zagrebu poslije sv. Pričesti na euharistijskom kongresu.

U zavodskoj kapeli sv. Antuna Pad. izlaže se od vremena do vremena mala škrinjica, u koju mogu članice staviti ceduljice s napisanim žrtvicama, što su ih prikazale, bilo za koju određenu svrhu, bilo opet za dobre nakane, što su ih po volji izabrale. Kod toga je opaženo, da je bolje i korisnije da se škrinjica ne izlaže na dulje vrijeme, jer onda revnost popušta. Uspjeh je najbolji, kad se istakne svrha te živo razloži ova ili ona potreba, pa se onda na jedan tjedan izloži škrinjica za sakupljanje žrtvica u pomenutu svrhu. Žrtvice se ulažu bez potpisa. Evo nekoliko primjera:

Za obraćenje krivovjeraca svoj sam posao dragovoljno obavljala. Za ljubav malog Isusa bila sam mirna u školi. — Za potrebe svete Crkve veselo sam obavljala svoje poslove. — Za obraćenje grješnika bila sam strpljiva kad su me korili. — Izmolila sam trodnevnicu za potrebe katoličke Crkve. — Pospremila sam hodnik na čast raspetom Isusu i prikazala za potrebe sv. Oca pape. — Danas sam se žrtvovala pa sam na glas zvona odmah ustala. — Danas sam za ljubav Srca Isusova i za obraćenje krivovjeraca strpljivo vršila sve poslove, koji mi nisu bili po volji. — Za ljubav Isusa u presv. olt. sakramentu odrekla sam se danas

igranja, a za obraćenje jednog grješnika izmolila sam križni put. — Za ljubav Majke Božje išla sam danas drage volje na pašu, prikazala sam to za siromahe. — Za ljubav Majke Božje šutila sam u spavaoni, to sam prikazala za protestante. — Za djecu da se poprave, bila sam uslužna. — Za ljubav sv. Franje Ksaverskog odlučila sam da ne ću u jutro ni jednu riječ bez potrebe progovoriti. — U nuždi sam pomogla bližnjemu, prikazala za potrebe sv. Crkve. — Za raširenje Apostolstva molitve molila sam pet put Križni put. — i t. d.

Sirotište »Antunovac« uzorno vode Časne Sestre »*Služavke Maloga Isusa*«, što ih je utemeljio prije 30 godina veliki hrvatski nadbiskup Štadler, a kuća matica im je u Sarajevu. To su prave naše domaće redovnice, koje se velikom ljubavlju bave uzgojem naše siročadi po svim našim krajevima. Na više mjesta obdjelavaju i polja svoja pa vrlo rado primaju uzorne, pametne i okretne seljačke djevojke u svoj red. Mi od srca preporučamo njihov red i sirotišta njihova. Tako je naša vrla povjerenica K. Štaidohar k Božiću sakupila od dobročinitelja u Gračacu za njihovo sirotište Din. 102· 50. — Koja bi djevojka željela stupiti u njihov red neka piše na Časnu Majku glavaricu Sestara »Služavka Maloga Isusa«. Sarajevo.

*

Misije u Senju.

Iza 59 godina držane su opet u prosincu 1923. misije u kršnome Senju. Započeše u subotu dne 1. na večer u 6 sati sa zazivom Duha Svetoga u stolnoj crkvi. Iz konvikta Ožegovićianuma otpratilo je mnoštvo naroda misijonare: o. Miroslava Vanina, rektora zagrebačkog kolegija Družbe Isusove, i o. Iliju Gavrića sa svećenstvom u katedralu. Preč. gosp. prepošt senjskog kaptola Ivan Vidas progovori i srdačno pozdravi misijonare te im preda Križ i štolu. O. Rektor Vanino zahvali se u kratko na pozivu i pozdravu te otpočne propovijed u dupkom punoj crkvi. Na prvu nedjelju adventa bila propovijed u 6 i 11 s. prije podne i u 4 s. po podne. Crkva bijaše svaki dan puna puka i inteligencije. Ispovjedilo se 2500 duša, a cijeli Senj ima svega 3000 stanovnika. Sv. Pričesti podijeljeno je u vrijeme misija 6200. — Misije uspjele u svakom pogledu preko svakog očekivanja. Jedan Senjanin reče mi: »Velečasni! ja sam preko 40 godina u Senju, a još nikada — niti na Božić nisam vidio toliko svijeta u crkvi, koliko vidim sada svaki dan i u jutro i na večer!« Dolazili Senjani ne samo na propovijed, već i na ispovijedi — misionari su morali ranim jutrom sjesti u ispovjedaonicu i na večer ostati sve preko 10 sati, a onda tek večerati. Pričaju sami Senjani, da su dolazili u crkvu na propovijedi i na ispovijed ljudi, kojih uopće nikad prije u crkvi nije bilo te se već preko 40 godina nijesu ispovijedali! Jedan drugoga nagovarali i u crkvu privukli. Milost je Božja tvorila čudesa. Isprosile su to od Boga one dobre duše, koje se onih dana i u Zagrebu i u Senju, a i drugdje molile za dobar uspjeh — za obraćenje grješnika! Koliko može molitva! Osim molitve na prvom mjestu ima se zahvaliti za dobar uspjeh misije preč. gosp. prepoštu Vidasu, koji je svoje Senjane sjajno pripravio i neumorno radio sa senjskim kaptolom za dobar uspjeh: propovijedao, pozive i oglase razašiljao, nagovarao javno i privatno. Dobri pak Senjani, bez razlike stranaka, bili su apostoli misije primjerom , molitvom i riječju. U jednoj obitelji na primjer plače kod stola kćerka i ne može da jede. »Zašto ne jedeš?« pitaju je. »Neću jesti, dok se tata ne ispovjedi« — odgovori kroz plač. I kosnulo se srca oćeva, pa i on počeo cijeniti, što mu dobro dijete cijeni i izmirio se s Bogom. Radništvo senjske tvornice duhana tako se osjetilo duševno podignuto, da je iz zahvalnosti sabralo 400 dinara za Svetište Srca Isusova, te ih po svom ravnatelju poslalo u Zagreb. A bilo je takvih dokaza ljubavi i sa strane više drugih građanskih obitelji.

Senjani dragi! Bog vam dragi platio! Bog vas u životu pratio i u luku vječnoga života priveo! — *Ilija Gavrić D. I.*

. Neka se znade za Bož. Srce!

Dragi Glasniče! Evo Ti jednog novog povjerenika iz zabitnog ali ubavog selašca na moru. Članica sam obitelji, koja Te prima već više godina. Po Tebi sam se naučila štovati Presveto Srce i od tada obavljam svagdanje klanjanje. Srce me goni da se javno zahvalim Božanskomu Srcu na iskazanoj mi milosti, koju sam više puta primila, a osobito ovih dana. Zato preporučam svakomu da se pouzdano i ustrajno mole, pak će se i sami uvjeriti.

Tako čitajući u zadnjem broju članak povjerenice iz Like pomislim si: a zašto da i ja ne uradim nešto na slavu Božanskog Srca! Pođem dakle na dan Bezgrješnog Začeća od kuće do kuće. — Hvala Božanskomu Srcu odazvao se lijep broj naših seljana — u svemu 44 osobe. Tako Ti eto Glasniče šaljem, sada za 26 njih koji su platili unapred, a ostali znam da će čim prvo isplatiti.

Zato Vas molim gospodine uredniče, da pošaljete Glasnik na moje ime, a ja ću ih pojedinom pretplatniku porazdijeliti.

Ovdje ima više pretplatnika i drugih Glasnika, tako da nema više od 10 obitelji gdje ne ulazi luč svijetla Kristova. Ufamo se, da će i tamo brzo zasinuti! Nadam se da će Vas ovo obradovati. Preporučam se i u buduće Bož. Srcu, da mi dade snage i ustrajnosti oko širenja njegovog štovanja po Glasniku — *zahvalna V. E. G. povjerenica, Rogoznica Dalmac.*

Opaska uredništva. Primili smo više ovako radosnih vijesti sa svju strana, ali nas ova napose veseli, jer dolazi iz siromašnog kraja, gdje narod toliko trpi, a ipak mnogo mari i rado žrtvuje za svoj duševni napredak. Kakovo će tek veselje biti Božjemu Srcu, kad ga revni čitatelji bolje upoznadu i većma uzljube!

Hvala ovoj i svim vrlim povjerenicama i povjerenicima na uloženom trudu. To je dobar početak, a milost i ljubav Bož. Srca neka Vas jači za ustrajnost i rasplamti za dalji rad.

Iz „Djevojačkih društava".

Baška. U studenom prikazano 102 sv. Pričesti. — Glav. Barbelić.

Brdovac. Sv. Pričesti: rujan 100; listopad 50; studeni 170; prosinac 200 —

Donja Kupčina. U Apostolstvu molitve zajedno s Djevoj. društvom ima nas sada svega 112 članova. Razdijelile smo se po odjelima: za kićenje crkve, za pjevanje, za širenje dobre štampe, za zabavu, a jedna je članica preuzela da sabire knjige, kako bismo došli do svoje knjižnice. — Na euharistijskom kongresu bilo je naše društvo zastupano sa 42 članice. — U listopadu molile smo nedjeljom i blagdanom napose kod oltara Majke Božje krunicu za obraćenje grješnika.

U studenom je osnovan pomladak Vojske S. I« i broji 23 člana. U prosincu smo imali lijepo predavanje, kako je kršćanstvo radilo za ukinuće robstva i dizalo svijest slobode. — Sv. Pričesti bilo je od svibnja do konca godine 1.018. — Za dobru štampu dajemo mjesečno po 50 din. — Jedna nam je članica otišla u samostan, a dvije se udale. Sretne smo, što se naš dobri g. župnik S. Bertelj toliko žrtvuje za naše društvo, kako i u opće za vjerski napredak župe. Nedjeljom i blagdanom primamo po skupinama sv. Pričest, a sve se nanovo ojačimo dobrom poukom, što nam je on daje u svojim lijepim propovijedima. Naš mjesečni sastanak prava nam je radost, jer i tu čujemo lijepe misli, o kojima onda razmišljamo i na štovanje se Presv. Srca potičemo. — U novoj godini želimo s još više žara i ljubavi da radimo za čast našeg milog Bož. Srca. — *Š. Antolčić, glavarica.*

Mače. U studenom primilo naše društvo 620 sv. Pričesti. *A. Ivančić, glavarica.*

Marija Bistrica. Na Martinje smo imale svečano primanje pa nam se društvo povećalo za 28 novih članica. U pomladak pristupile 52 nove. — Na Bezgriješno Začeće imale smo predstavu »Sv. Janja mučenica«. — U studenom i prosincu priile smo 539 sv. Pričesti.

Murter. Blagdan Bezgriješne bio je kod nas osobito svečan. Pripravile smo se na nj devetnicom. Jedan prepoštovani otac Dominikanac držao nam duhovni razgovor i primljeno je osam novih članica, među njima i jedna gospojica učiteljica, pa opet sestra druge naše učiteljice. Jedna naša članica pošla je, da se posveti Bogu u samostan. — *Rameša Luce, glavarica.*

Selca na Braču. Prošle godine primilo je naše društvo preko 600 sv. Pričesti, osim onih, što izvan zajedničke nakane svaka za sebe prima. Više nam se članica poudalo, a jednu ispratismo do vječnog počivališta. Izabrasmo novu barjaktaricu. Društvo prima 20 Glasnika S. I. Članice revno kite oltar Marijin u svibnju i listopadu te pjevaju na koru i svečane litanije, što ih uvježbala jedna revniteljica. I kad je klečanje vrše članice svoju počasnu stražu. — *M. Stambuk, glavarica.*

Veliki Bukovac. Djev. društvo ima 197 članica i primilo u prosincu 316 sv. Pričesti.

Dodatak Uredništva. Usrdno molimo sve veleč. upravitelje Apostolata i Društava S. I., napose glavarice, da nam redovito šalju izvještaj o društvu; ako ništa drugo, barem broj sv. Pričesti, što ih prikazuju kao naknadu Bož. Srcu za uvrede napose psovku. Neka vide huliteljí Božjeg Veličanstva, da ima plemenitih srdaca, kojima je uvreda Oca i njihova vlastita bol.

Dobrinj (otok Krk). Slava se i čast Srcu Isusovu u Presv. Oltarskom Sakramentu širi u našem narodu sve više. Lijep iskaz te časti i slave Isusu u Presv. Otajstvu iskazao je i narod župe dobrinjske za vrijeme trodnevnice dana 7. 8. i 9. prosinca 1923. Sva tri dana i u jutro i u večer napunjao je pobožni narod župnu crkvu, klanjao se Isusu, slušao propovijedi, kajao se za svoje grijehe, pristupao ispovijedaonici i jačao svoje srce Presv. Tijelom. Najveću je pak slavu iskazao narod Isusu zadnji dan trodnevnice u nedjelju dne 9. prosinca poslije podne. Toliko je došlo svijeta, da ga inače za obične svečanosti prostrana župna crkva, nije mogla svega primiti. Najprije je bila po mjestu procesija sa Sv. Otajstvom, pri kojoj su djevojačka društva naše i ono iz Rasopasna, pjevala zlatnu krunicu. Pjevačice su pjevale pred Sv. Otajstvom vrlo lijepo pjesan: »Poj jaziče . . .« U crkvi je zatim držao zahvalnu propovijed g. župnik pop Ivan Trinajstić. Zatim je bila posveta Presv. Srcu Isusovu i pjevali smo »Tebe Boga hvalimo . . .« uz pratnju orgulja, koje je svirao sveučilišni đak g. Manzoni. K ovoj krasnoj slavi pridružila se i druga svečanost. Djevojačko društvo u Dobrinju slavilo je 25. godišnjicu. Na tu svečanost došlo i društvo iz Rasopasna, njih 30 sa zastavom i svojim dušobrižnikom v. Dinkom Vlakančićem pa je i u crkvi i u procesiji bilo svečanije.

Još mi je napomenuti, da su ovu slavu vele uzveličali seljani najvećeg sela naše župe Kras (kojem je sada priznato, da se ustanovi u njem posebna župa). Došli su svi u procesiji pobožno moleći i pjevajući, pa su tako i pri dolasku u župnu crkvu i odlasku učinili najljepši dojam tvrde vjere i prave pobožnosti kod ostalih župljana. — Slava i čast budi Srcu Isusovu u Presv. Otajstvu po svuda i na vijeke!

Gor. Stubica. »*Vojska Srca Isusova proti psovki*«. Kadno g. 1916. svi naši hrvatski biskupi pastirskim svojim listom pozvaše savkoliki narod hrvatski na čelu sa svojim svećenstvom na svetu vojnu proti našemu najvećemu narodnom dušmaninu — psovki — osnovana bi i ondje još tečajem iste godine »Vojska S. I. proti psovki«. Velik broj muškog svijeta starijeg i mlađeg javio se u ovo sveto društvo, i tu se borio za iskorenuće kletve u ovoj župi. Revnost za ovu svetu i prevažnu stvar potrajala je tako sve do prevrata. Sa prevratom dolazi neki posebni duh, sv. vjeri i Crkvi neprijateljski, vojnici Srca Isusova stadoše malaksati, dok na koncu društvo posve ne zamre. Ipak mrtvilo ovo nije moglo trajno ostati. Našao se u onoj župi lijepi broj čestitih i poštenih ljudi, koji nijesu mogli dulje gledati, da krasan društveni barjak Srca Isusova bude i dalje bez vojnika. I ovi eto ponajbolji, u čijim je srcima plamsala sveta vatra ljubavi prema Spasitelju, pohrliše pod barjak Njegov, te na sastanku od 18. XI. o. g. ponovno oživiješe našu dragu »Vojsku« na radost svih dobrih župljana. Članova za sada imade 33. Ima nade da će broj rasti. U odbor birani su: Novosel Stjepan, predsj., Sinković Josip, potpredsj. te Levak Stjepan, blagajnik. Vrijedno je istaknuti, da se već na ovom prvom sastanku svi članovi obvezaše, da će biti pretplatnici »Glasnika S. I.«, a uz to da će svaki nastojati naći barem još jednoga.

Gospodin Bog pako neka izlije obilje svoje svete milosti na ovu, i ako malu, a ono ipak hrabru četicu boraca svojih, da bude vazda hrabro vojevala svetu vojnu proti paklenoj aždaji — psovki — koja je baš nama Hrvatima u prošlosti naškodila više, a i danas škodi, nego svi ostali neprijatelji. Neka se natječe zajedno sa »Djevojačkim društvom«, koje ovdje lijepo napreduje, oko širenja slave Isusove u ovoj inače lijepoj čisto katoličkoj i hrvatskoj župi.

Sibirski prognanik.

ŽIVOT NA KOCKI.

»Nekog dana pozvaše me k jednom bolesniku prognaniku — veoma važan slučaj! Budući da je bio slab put i mjesto vrlo daleko, dao sam upregnuti tri konja, jednoga za drugim. Na prvom konju je jašio jedan Kalmik, a još jedan sjedio je u kolima. Za mnom je sjedio malen dječarac, moj ministrant. Užasno je bilo studeno; nesmiljeni sibirski vjetrovi tulili su naokolo silovito, a sniježni pokrov prekrivao je cijelu stepu, dokle god je oko sizalo. Nakon što smo se dugo borili s vjetrom i s ledenim pahuljicama silazeći svaki čas iz saonica, da ih izvučemo iz sniježnih nanosa, što se u valove skupljali, — nijesmo više mogli dalje. — Upitam kočijaša, gdje bi mogli prenoćiti. »Bojim se da moramo ostati ovdje, gdje smo«, glasio je odgovor. »Tad ćemo se smrznuti«, viknem ja. »Možda«, reče on, »no možda će Bog dati, da živi dočekamo jutro«. Nije bilo druge, već čekati. Sat je prolazio za satom. Govorio sam međutim svojim ljudima koješta, no opazim da se stali smrzavati i ne dobih više odgovora. Vidio sam, da imam toplije odijelo nego oni, stoga im rečem da idu u saonice, a sam stanem uz konje. Otprilike jedan sat nakon toga upitam ih, da li jošte žive. »Da«, glasio je slabi odgovor. No sada sam i ja malo pomalo stao osjećati strašno djelovanje sibirske studeni; uvidio sam, da je dulje ne bi mogao podnijeti. Odlučim dakle da pješice nastavim put kazavši ljudima, da će mi Bog jamačno dati snage, dok ne nađem gdjegod kakav ljudski smjer — prema selu. On mi pokaže i reče, da donde ima još 21 km. Ipak se dadem na put. Bilo je to jedino sredstvo, da se svi spasemo. Udovi mi se bjehu već ukočili, spopade me umor i san. Pokušam da se toga otresem. Ali već iza nekoliko koračaja spopade me vrtoglavica. Pričini mi se da vidim prekrasne dvorove i prekrasnu svjetlost — padnem u snijeg i onesvijestim se.

SPASIO SE BOŽJOM PROVIDNOSTI.

Kad sam se probudio, našao sam se na svoje veliko začuđenje u toplom krevetu, a okruživala me prijatna lica, kojima se caklile suze na obrazima. Dobri Bog bijaše se smilovao svome siromašnom službeniku. Kad sam se okrijepio, doznadem potanko kako sam se spasio.

»Jedan seljak iz istoga sela, kamo sam ja putovao, pošao ranom zorom za svojim poslovima. Najednom opazi nešto crno u snijegu i reče sam sebi: »Naveče, kad se povratim kući, poći ću da vidim, što je to«. No silan i neprotumačiv nagon prisili ga, da odmah pođe i vidi, što je. Došavši onamo ugleda u onom crnom predmetu čovjeka, koji se bio već gotovo smrzao. To je u onim krajevima nešto posve obično. Seljak se prigne k njemu i opazi, da u njemu ima još malo života, metne ga u svoja kola i odveze u selo. Kad je stigao kući, nađe na pragu čovjeka, koji mu dovikne: »Što to imaš«? — »Nevoljnika, što sam ga našao u pustari«, odgovori mu ovaj. Tad pristupi onaj bliže kolima, da može bolje vidjeti nesretnika. »Dobri Bože«, zaviče on, »ta to je moj svećenik!« On bijaše naime ona ovčica, što sam je bio došao potražiti. On me uzme u svoju kolibu, i nastojaše sa ženom i djecom svom pomnjom, da me opet dozovu k svijesti. Prvo mi pitanje bijaše, da li žive moji kočijaši. Seljaci već bijahu poslali neke, da ih potraže. Ukočene i bez svijesti nađoše ih na istome mjestu, gdje ih bijah ostavio. Jedan od njih bijaše već mrtav, a drugi je umro sjutradan. Samo je ministrant ostao živ; ali mu se ruke bijahu posvema smrzle i morale se odrezati«.

(Nastavlja se.)

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

Varaždin. Obolio sam ozbiljno na crijevnom kataru, pa sam za vrijeme moje bolesti molio devetnicu u čast Majci Božjoj i Sv. Josipu, da mi isprose od Božanskog Srca zdravlje i obećao sam, ako ozdravim, da ću se zahvaliti u Glasniku Srca Isusova i jednog siromaha darovati sa milostinjom. Pošto mi je izmoljeno zdravlje podijeljeno, to ovime od svega srca zahvaljujem Božanskom Srcu Isusovu, Bl. Djevici Mariji i Sv. Josipu, te molim, da ovu moju zahvalu izvolite uvrstiti u Glasnik. — *J. H.*

PO MOLITVENIKU SRCA ISUSOVA.

Slavonija. Snašla me nesreća od koje sam duševno silno trpjela. Zaboravila sam sasvim na dragoga Boga i samo mislila, kako da učinim kraj tako jadnom životu. »Sama sam si kriva« — bila mi najteža pomisao. Uzmem nekako nesvijesno molitvenik »Srce Isusovo — spasenje naše« i otvorim ga. I baš mi dođe pod oko slika, gdje Isus zove k sebi nevoljne. U isti tren mi se lice razvedri i u nadi, da će mi mili Isus pomoći zavjetujem veliku devetnicu i držati Glasnik dok sam živa. Sto i sto puta na dan pogledala sam tu sliku i bolne uzdahe k njoj upravljala. I gle! Moja je duša brzo ozdravljala i mirno sam se u ruke Božje predala. Sada pak zahvalna hvalim Bož. Srce, što me rasvijetlilo i očuvalo. —

U POGIBLIMA ŽIVOTA.

Dalmatinska Zagora. Već je 20 i više godina, što sam nosio jednom sud vode kraj bunara i od jednom mi se omakla noga, pa da sam pao, bio bi na mjestu mrtav. Ali ja zazovem sveto ime Isusovo i u oni čas ko da me viša sila zrakom zavrtila, uspravim se i ostadoh čitav. Mireći g. 1921. konje pao sam pod njih. Svak zana, što znači: glava pod bijesnim kopitom. Zapamtio bi bio i ja — možda i za uvijek, da nijesam opet pobožno zazvao: Isuse, pomozi! I pomogao Isus i ja se sretno riješih. — G. 1922. u teškoj bolesti zazovem u pomoć Gospu Sinjsku, ali zdravlja nema nego nutarnji glas, da mislim na kip Isusov u crkvi sv. Lovre u Šibeniku. Bile mi muke, ko da me teško gvožđe steže. Skrušim se u srcu i obećam svetu Misu. Za četvrt sata — zdravo moje srce ko u mladića. Iz zahvalnosti držat ću Glasnik S. I. dok sam živ. — *T. G.*

NEPRAVEDNO PROGONJENI.

G. Strašno smo bili oklevetani ja i moje društvo kod žandara. Ispitivali nas i predali sudu. Tko zna, kako se danas negdje i negdje postupa, razumjet će, da sam bio u sto briga. Kako da dođe pravda na vidjelo? U tim mislima sjetim se Glasnika Srca Isusova. Obećam i ja devetnicu u čast sv. Obitelji, obećam ispovijed i javnu zahvalnicu. Pa gle! Mi se brzo riješismo parničkog dušmana. Izvršujući moj zavjet šaljem eto dar Glasniku. — *D. Š.*

ŽELJA SE ISPUNJAVA.

Lika. U teškoj jednoj neprilici gubila sam već nadu, da bi se moglo povratiti. Došla zdvojnost već i do vrhunca. Tad se sjetim Bož. Srca i zagovora sv. Ante i obećam vršiti neke pobožnosti. Već iza kratke prošnje Isus mi pomogao. Početak je lijep, dao Bog da bude svršetak još ljepši. — *M. B.*

OD TRNOVA UBODA.

Slavonija. Radeći ovog ljeta po vani zabode mi se trn u nogu. Kako ga nijesam odmah izvadila, stane mi se prst gnojiti, a kad ga izvadim, bilo je već kasno. Utrnuli mi neki živci, silne boli u tijelu, a čeljusti ne mogoh sastaviti. Dobrim savjetom pođem u Đakovo u bolnicu, gdje se dobri liječnik mnogo trudio, da mi pomogne. Tri tjedna ležala sam ukočena, a uz mene roditelji, suprug i djeca — svi u velikoj žalosti. Sestre moje molile devetnicu i čim sam mogla primila sam sv. Pričest i obećala sam držati Glasnik. Držalo me pouzdanje u pomoć Isusovu i ja danas obavljam svoje kućne poslove zdrava, misao mi pak leti onamo gore, odakle mi pomoć stigla. — *M. S.*

ZAHVALAN SAMOSTAN.

Varaždin. Iz dna duše hvalimo Božanskome Srcu Isusovu za mnoge milosti, što ih primismo po zagovoru Blažene Gospe i sv. Josipa, a napose za dobar uspjeh kod ispita. Srce Isusovo, bogato za sve, koji te zazivlju, smiluj se nam!

Mater Margarita, glavarica Uršulinki.

Svečano zborovanje

ZAGREBAČKIH MARIJINIH KONGREGACIJA, DNE 9. XII. 1923.

Prema 66. pravilu M. k., koje ističe važnost zajedničkog rada kongregacija, držale su sve zagrebačke M. k. dne 9. XII. 1923. u 11½ s. prije p. svečano zborovanje u dvorani Glazbenoga zavoda s ovim rasporedom.

1. Zdravo Djevice! Harmonizirao F. Dugan. Pjevale kongreganistice ženske učiteljske škole čč. ss. milosrdnica.

2. Unutarnja snaga kongregacije. Govorio prof. Dr. Iv. Merz. — 3. Pred slikom Neporočne. Spjevao M. Pavelić. Deklamirala gđa M. Vujnović. — 4. Apostolat kongregacije. Govorio Dr. S. Markulin. — 5. O Marijo! Harmonizirao F. Dugan. Pjevale kongreganistice ženske učiteljske škole čč. ss. milosrdnica. — 6. Kongres hrvatskih Marijinih kongregacija g. 1924. Govorio Lj. Dostal D. I. — 7. Marijina smo djeca mi! Pjevali svi učesnici. —

V r s n e p j e v a č i c e iz kongregacije učiteljskih pripravnica vinule su srdačnim i zanosnim pijevom, napose druge pjesme, osjećaje sviju do prijestolja Majke. Čednost, kojom su istupale, zaista je njima a još više Gospi na čast.

Član akademičke st. kongr. D r. M e r z zašao je u svom jezgrovitom predavanju odmah u dubinu pitanja, kako dobar kongreganist iskorišćuje po Bogu i Crkvi dana sredstva za osobno usavršenje i kako mu to upravo M. k. čini milim i lakim. Lijepo ovo predavanje otisnuto je u Kat. Listu 1923. br. 51. pa će ga upravitelji kongregacija moći lijepo iskoristiti.

D r. M a r k u l i n, jedan od prvih i najustrajnijih kongreganista, govorio je s uvjerenjem i svestranim poznavanjem pitanja Apostolata te je pokazao, kako se može i mora svaki kongreganist zaposliti u granicama svoga zvanja sa djelatnošću za bližnjega, za Crkvu, pa ako već ne drugačije, a to apostolatom dobrog primjera i molitve, što je još i najuspješnije.

Kongreganistica M. k. učiteljica gđa M. V u j n o v i ć lijepo se približila pjesnikovu osjećaju pozdravljajući Najljepšu, Najmiliju — Neokaljanu, pa je njezino otvoreno istupanje za Svetinju prisutnima vjerski ponos razgrijalo.

Misli, što ih je V. O. Dostal D. I. iznio o potrebi i načinu kongresa M. k. donijeli smo u kratko već u 1. broju, a veleč. gospodu upravitelje M. K. upućujemo na gore spomenuti broj kat. Lista, gdje je i ovaj govor otisnut.

Ovo zborovanje može poslužiti uzorom drugim kongregacijama širom domovine, kako da se pobude na življi rad. Svako javno ispovijedanje svoga uvjerenja učvršćuje to uvjerenje, a učvršćeno uvjerenje je nova snaga, da ga čovjek i drži. Biti potpun katolik na djelu, to i jest svrha M. kongregacije. —

Apostolat u Marijinim kongregacijama. *)

Govorio na općem vijeću zagrebačkih M. k. 2. XII. 1923. biskupijski upravitelj M. k. Dr. J. Lončarić.

Za čim ide Marijina kongregacija, što je njezin cilj?

»Marijine kongregacije — odgovaraju nam pravila njihova — idu za tim, da u članovima svojim goje usrdnu pobožnost, štovanje i djetinju ljubav k blaženoj Djevici Mariji«.

No i sama ova pobožnost, samo ovo štovanje i djetinja ljubav prema presvetoj Djevici nije svrha Marijine kongregacije. Marijina kongregacija ide dalje. Sve to tek je sredstvo, kojim će Marijina kongregacija u članovima svojim postići svrhu svoju.

»Preko ove pobožnosti i uz pomoć tako dobre Majke oni, koji se okupili pod njezinim imenom, neka budu dobri kršćani, koji će ozbiljno nastojati, da *se svaki u svojem staležu posveti;* i koliko mu to njegov društveni položaj dopusti, *svojski se brinuti, da i druge spasi i posveti, Crkvu pak Božju da brani od navala bezbožnih ljudi«.*

Za čim dakle ide Marijina kongregacija?

Ona ide za tim, da u svojim članovima uzgoji *potpune, savršene kršćane* za čitavi njihov život, bili oni u kojem mu drago staležu ili zvanju. Ona hoće, da članovi njezini budu pravi, potpuni *rimokatolici, vjerni vazda svetoj Crkvi, da* budu — što je više samo moguće — *katolici na djelu.* Marijina kongregacija hoće, kako veli Benedikt XIV., da svoje članove dovede »visoko, do vrhunca savršenosti«.

A *čime* želi, *čime* nastoji Mar. kongregacija, da u svojim članovima postigne veliku tu svrhu?

Zar možda time, da uznastoji, da u kongregaciji bujno cvate samo posebna kakova pobožnost? Ne. Kongregacija hoće da digne i usavrši *cijeli život* kongreganista. Nije član Marijine kongregacije već time *dobar* član njezin, što marljivo dolazi na sastanke kongregacije. *Dobar* član kongregacije bit će samo onda, ako se iskreno trsi, da *kao kongreganist* misli, govori, radi, da *kao kongreganist* živi i umre. Sva pravila Marijine kongregacije, napose pak općenita pravila, imade držati kao životna svoja načela.

Nije dakle svrha Marijine kongregacije samo to, da svoje članove *potiče* na *pobožnost,* makar je to velika krepost. *Program Marijine kongregacije obuhvata sve kreposti, cijelu kršćansku savršenost.*

Ovu svrhu hoće Marijina kongregacija da postigne na *svoj posebni način,* pak se samo time razlikuje od svih drugih vjerskih udruženja, koja idu za istim ciljem.

Kako je Crkva katolička u svom životu bujna i bogata, vidi se sjajno i u raznolikosti njezinih uredbi. Kako god razni crkveni redovi i crkvene kongregacije teže, čeznu za jednim idealom, za Kristom Gospodinom, i nastoje, da ostvare u sebi, utjelove jednu ili drugu osobitost njegova značaja, njegova karaktera, ipak nijedan red, nijedna kongregacija nema prava da kaže: moj put je jedini dobar.

*) Donosimo ovaj opširniji članak uglednoga pisca, da se i mnogobrojni naši novi čitatelji upoznadu s Mar. kongregacijom, čiji je vjesnik »Glasnik S. I.«

Tako je i s institucijama Crkve, koje su određene za vjernike, koji nijesu zvani, da žive i rade kao redovnici, a ipak Crkva hoće, da ih i u njihovu zvanju vodi i dovede do savršenstva.

Put, kojim Marijina kongregacija hoće da članove svoje privede k svomu cilju, do vrhunca savršenstva, imade tri značajne, bitne oznake:

1. Savršenstvo, do kojega hoće Marijina kongregacija da dovede svoje članove, je *savršenstvo apostolsko.* Istina je, kršćansko savršenstvo uopće je apostolsko, no ipak je uvijek velika razlika između — recimo — reda Trapista, Cistercita, Kartuzijanaca, i kojega reda misijonarskoga, kojemu je apostolat posebna svrha.

2. Marijina kongregacija hoće da svoje članove dovede do *staleškoga savršenstva,* do *savršenstva, koje odgovara staležu i zvanju njihovu.*

3. A sve to hoće Marijina kongregacija da postigne *preko Marije i s Marijom.*

Ne misli Mar. kongregacija time pobožnost prema Mariji svojatati za sebe i jedino za sebe, kao da pobožnosti ove ne bi bilo i drugdje: ali što god Marijina kongregacija radi, *sav je rad njezin, sve nastojanje njezino* preko Marije i s Marijom. Marija je njezina učiteljica i Majka na strmom putu do savršenstva: po Mariji k Isusu! Marija je njezin uzor, ideal njezin. Da članovi njezini živu Marijinim životom, da se »povode za prejasnim njezinim krepostima« (VI. 40.), da je usrdno ljube, to hoće Marijina kongregacija. Kongreganist započinje kongreganistički svoj život, djelovanje svoje time, da se posvećuje Mariji, on sklapa s Marijom vez, koji Crkva priznaje i odobrava, vez vječne službe, on odlučuje, da će odsele njoj uvijeke služiti, pak je moli, da ga udostoji primiti za vječita slugu. Odsele je kongreganist sluga presvete Djevice Marie, njezin štićenik, posebno dijete njezino. On želi i hoće, da sve, što bude radio, odsele radi s Marijom i preko Marije: kongreganist posvećuje Mariji svaki dan svoga života i prema pravilima kongregacije posvećuje on njoj cijeli život, i koliko može, nastoji, da i druge privede k Mariji.

Svrha je dakle Marijine kongregacije, da u svojim članovima uzgaja *apostole,* koji iz usrdne ljubavi prema presvetoj Djevici, gospodarici, odvjetnici i Majci svojoj nastoje, da i *u sebi* i *u drugima* ostvare, utjelove, da tako kažem, uzvišeni ideal, što ga žele da dostignu u Mariji. Tako Marijina kongregacija stvara u svim staležima, u svim slojevima, u svakoj dobi solidnu jezgru savršenih kršćana i pravih, neustrašivih katoličkih boraca.

Dvojaka je dakle svrha Marijinoj kongregaciji: da se članovi njezini svaki u svome staležu posveti, ali također da se članovi svojski brinu, da i druge spase i posvete.

Marijina kongregacija hoće dakle da uzgoji apostole. To je u duhu cijele ustanove Marijinih kongregacija. Kongreganist je dijete Marijino, on treba da Mariju u svemu slijedi. Marija pak nije samo bila najsvetija žena, ona je kao Majka Božja najtjesnije, najuže sudjelovala u djelu spasenja roda ljudskoga. Valja dakle i kongreganist, koji želi da bude dostojan toga imena, da spasava duše, da se bori za kraljevstvo Kristovo na zemlji, ako mu je doista stalo do toga, da se uspne do vrhunca savršenstva. Božja Providnost postavila je Marijine kongregacije kao obranu protiv tako zvane reformacije. Kongreganisti bili su prema planu providnosti Božje čete bojovnika, koji se imali boriti, javno boriti za Krista i njegovu Crkvu. Marijina kongregacija se rodila na **bojnom polju, a mjesto, gdje se** rodila, i doba, kad se rodila, i danas još joj označuju i smjer i svrhu. Pod očinskim okriljem Božjim Marijine su kongregacije sveđer rasle, sveđer napredovale i brojem i ugledom, makar su neprijatelji njezini bili i te kako drzoviti. I danas se osniva svake godine više od tisuću novih kongregacija.

Kongregacija, koja ne uzgaja apostola, nije prava Marijina kongregacija. Pravila kongregacije ne isključuju nijedne vrste apostolata. Ali da kongregacija bude u apostolskom svom djelovanju radila uspješno, da njezin apostolski rad bude imao više ploda, zato se imadu brinuti *sekcije* u Marijinoj kongregaciji. Sekcije su *organ,* preko kojega dolazi Marijina kongregacija do svoga cilja.

Općenito se apostolat Marijinih kongregacija proteže na djelovanje na ***karitativnom*** polju, na sudjelovanje u ***dušobrižničkom*** radu, na širenje ***dobre štampe,*** na promicanje ***solidne lektire,*** na sudjelovanje u ***raznim katoličkim društvima, namisijonarsko djelovanje*** — u nekim kongregacijama osobito se mnogo radi za misije — na ***apostolat ćudorednosti*** — tu mnogo mogu dobra učiniti kon-

gregacije gospođa i djevojaka, uopće ženske kongregacije — na *vjersko-socijalno* djelovanje. Kongregacija, koja preuzme na sebe obvezu, da promiče baš ove vjersko socijalne interese u narodu,. ima vanredno široko polje rada. U nas, što ja znadem, ovo je polje sasvim još ne izorano. Amo spada: da kongreganisti vode mladenačka, omladinska društva, patronaže, kongregacije za djecu. Organizirana briga za bolesnike posjećivanjem bolnica u gradovima, a posjećivanjem i brigom za bolesnike u provinciji. Osnivanjem štedionica unutàr kongregacije, osnivanjem tečajeva za stenografiju, jezike, kroj, kućno gospodarstvo (kućanstvo) . . .

Od svega toga rada ajde da sada svedemo apostolski rad naših Marijinih kongregacija na djelovnje u našim prilikama.

Gdje, u čemu mogu biti članovi naših Marijinih kongregacija apostoli u duhu svoje kongregacije?

Da odgovorim na ovo pitanje, razdijelit ću apostolski rad naših kongreganista na apostolski rad *za kongregacije* i na apostolski rad *izvan kongregacija*. Kongreganist, koji je zaista *takav*, već je time apostol za kongregaciju i izvan kongregacije. Ako on jest doista kongreganist, on se ne sakriva, on izlazi na vidjelo; on je kongreganist ne samo u privatnom životu, već i u javnom, a nemoguće je, da već *životom svojim* u javnosti ne bi bio propovjednik kraljevstva Božjega.

No kongreganist valja da kao apostol *pozitivno* radi. Prvo i prvo, što je u nas veoma potrebito, jest apostolat za samu kongregaciju, apostolat, *koji sastoji u prikupljanju novih članova kongregacije*. Za naše prilike, zapravo u našim prilikama, ovo je velevažan rad u svim našim Marijinim kongregacijama.

Imajući pred očima, što rade i koliko se naprežu tajne sile, da katoličku Crkvu i njezin upliv i u katoličkoj našoj hrvatskoj mladeži i u hrvatskoj našoj katoličkoj inteligenciji oslabe, koliko do njih stoji, i ponište, treba da se ipak zamislimo *da li su Marijine kongregacije podobne, da se tim neprijateljima s uspjehom opru, da li su podobne, da ih suzbiju?*

U duhu je Marijinih kongregacija, da se članovi njihovi drže one našega hrvatskoga pjesnika: »Podiže se četa mala . . . ne junaka biranijeh po obličju i ljepoti, već po srcu junačkome; kojino će udariti ne na deset, da uteče, nego na dva, da ih siječe . . .« Ali ako je neprijatelja broj silan, a Marijinih bojovnika broj malen, možemo li se razborito nadati uspjehu, koji postići želimo?

Kada gledam, koliko je u našem Zagrebu inteligenata, a kako ih se maleni broj okuplja pod Marijinom zastavom, teško mi je. — Evo široko polje rada za Marijinu kongregaciju, za kongreganiste Marijine kongregacije inteligenata.

A kad pogledam pravo more hrvatske naše katoličke omladine, kad mislim na kazalište, na kinematografe, na razne zabave, na silne knjige najopćenitijega sadržaja, na novine, koje ova mladež guta, na časopise svake ruke — a sve je to puno najpogubnijega otrova, koji mladež sama sad u većim sad u manjim dozama uštrcava u dušu svoju, i na silnu pustoš, koju u srcu mladeži rađaju i kazalište i kinematografi, lascivne knjige, bezbožne novine i časopisi — ja držim, da bi apostol, koji bi ovu mladež u svetom žaru za spasenje njezino nastojao oteti iz ralja tih i tolikih zvijeri, koje reže na nju, da joj rastrgaju svetu haljinicu čistoće srca, nevinost i vjeru, da bi imao pred Bogom većih zasluga, nego da ostavi ovaj naš Zagreb i ode u poganske krajeve, da ondje raznosi luč svete vjere. A eto ovaj prevažni apostolat među našomsrednjoškolskom omladinom imadu da vrše Marijine kongregacije. Ne samo kongreganisti srednjoškolci: članovi sviju kongregacija izvršit će djelo presvetoj Djevici sigurno najmilije, ako — koliko to mogu — što više od dobrih mladića, dobrih djevojaka privedu pod zastavu Marijinu, ako ih predobe za Marijinu kongregaciju, tu školu pravoga kršćanskoga savršenstva. Koliko će mladenačkih srdaca uščuvati čistih, koliko će zaštititi time nevinih duša! Apostolat za kongreganista doista najidealniji! A baš ovaj apostolat — moje je duboko uvjerenje — danas je i u današnjim prilikama napose glavnoga grada Hrvatske upravo prevažan, ako ne možda najvažniji.

I drugo djelo apostolata, koje može da vrši svaki kongreganist i kongreganistica, u čijem srcu bukti iskrena ljubav prema svetoj Gospi, u kojega imade svetoga ponosa, što je dijete Marijino, to je *apostolat dobroga primjera*. Dobar kongreganist valja da kao kongreganist misli, govori i radi, valja da se kao kongreganist i vlada, valja da kao kongreganist i živi. Vanredno djeluje i ne možeš

se oteti udivljenju, kad gledaš mladića, gdje se sklopljenih ruku, oborenih očiju pobožno u crkvi moli. No još vanrednije djeluje, kad vidiš muža, gdje se pobožno moli, kad vidiš muževe, gdje mirno, dostojanstveno stupaju u procesiji pod Marijinom zastavom. A više, nego i najljepša propovijed doima se gledalaca prizor, kad odabrana četa muške i ženske omladine, kad skupine muževa: inteligenata, građana, obrtnika, radnika . . . mirno, sabrano stupaju k stolu Gospodnjemu. Ovakovi prizori djeluju. *Izvanrednu moć ima dobar primjer.*

Ali ovdje valja da spomenu jedan vrlo važan momenat.

Dobar primjer imade izvanrednu moć, ali samo onda, *kad to doista jest dobar primjer*, koji može svatko da slijedi, *koji zaista svakoga privlači*. Pobožnost je divna krepost, ali to mora biti prava pobožnost. U pravoj pak pobožnosti nema ništa neprirodno, ništa pretjerano, ništa hinjeno. Kad si pobožan, drži onako, kako te Bog stvorio.

Prava pak pobožnost — pobožnost, kako o pobožnosti mi sada govorimo — uključuje u sebi mnogo. Prava pobožnost valja da se očituje u cijelom žiću i biću kongreganista: u cijelom njegovu vladanju i kad je sam i kad je s drugima. Dobar kongreganist, a to je onda sigurno i pobožan kongreganist, dobar kongreganist bit će u cijelom vladanju svome fin, miroljubiv, prema svakome uslužan. Dobar kongreganist ne će biti odbojan, otrešljiv, mrzovoljan, čangrizav. Pobožnost ne odbija, ona privlači. I kongreganist valja da vladanjem svojim ne odbija, treba da ljude privlači.

Eto, široko polje apostolata za svakoga kongreganistu, za mladića i djevojku, za muža i ženu, za gospodu i gospođe. Na tom polju mogu svi apostolski djelovati, a apostolski ovaj rad vrlo je važan, za procvat Marijinih kongregacija u nas veoma koristan.

I *štampa* treba kod nas revnih apostola. Kongreganisti mogu tu presjajno djelovati i time, da odvraćaju od zle i pogubne štampe, i time, da šire dobru štampu. Upravitelji kongregacija, magistrati kongregacija tu će najbolje znati, što im je činiti, kako će članove kongregacije uputiti, da udese apostolsko svoje djelovanje gledom na štampu.

Još ću samo — i to sasvim ukratko — spomenuti jedan apostolat, kod kojega također, i to s velikim uspjehom, može da sudjeluje svaki kongreganist i kongreganistica, a to je živo, *aktivno sudjelovanje u raznim katoličkim organizacijama*. Katoličke organizacije samo onda odgovaraju svojoj svrsi, samo će onda postići svoj cilj, ako su doista katoličke, ako u njima vlada, njih oživljava pravi *katolički duh*. Taj pak duh valja da u sve takove organizacije unose članovi kongreganisti, koji imadu biti, a i jesu — barem prema duhu kongregacije — cvijet svoga staleža, savršeni katolici. U tom pogledu i u nas, može svaki član kongregacije da bude apostol. U svim našim katoličkim organizacijama, u kulturnim, socijalnim, karitativnim, takav je apostolat potreban, da organizacije i budu i ostanu katoličke, a svaki kongreganist i kongreganistica može da u tim organizacijama zaista apostolski djeluje.

Završujem. Apostolat je u Marijinoj kongregaciji nešto *bitno*. Svaki se kongreganist obvezuje i svečanom zavjerom, a vežu ga na to i pravila, da će uznastojati, *i da se sam posveti, i da se preko njega i drugi posvete i spasu*.

U kongregaciji, gdje nema apostola, koja u svojim članovima ne nijeti apostolski žar, koja ne uzgaja apostola, u takovoj Marijinoj kongregaciji nema pravoga kongr. duha.

Liturgijska sekcija.

U Mar. kongr. gimnazijalaca u Zagrebu počeli smo se ove školske godine baviti svetom liturgijom katoličke Crkve, želeći, da i s ove strane upoznamo ljepotu njezinu. Ponajprije smo *opalografirali* za privatnu upotrebu *nekoliko crkvenih pjesama*, i to latinski tekst sa koralnim (gregorijanskim) napjevom. Pjesme su slijedeće: Zdravo Kraljice, Zdravo zvijezdo mora, Klanjam Ti se, Tantum ergo, Veliča i napokon psalam 116.: Hvalite Gospoda! Ove pjesme učimo pjevati, pa ih pjevamo na sastancima kongregacije.

Osim toga nam je održao g. dr. Ivan Merz nekoliko *predavanja* o liturgiji. O liturgiji uopće; Liturgijski dan; Liturgija na dan Bezgriješnog Začeća i na dan sv. Ivana Evanđeliste.

Na dan sv. Ivana Ev. (27. XII. 1923.) priredili smo pod vodstvom istoga g. profesora i O. Alfirevića D. I. *izlet u Rajhenburg* k ocima Trapistima, da upoznamo život u trapističkom samostanu i da čujemo gregorijansko pjevanje, koje ovi redovnici osobito goje. Treba istaknuti, da smo bili vrlo lijepo dočekani i primljeni, i da smo mnogo lijepih stvari vidjeli i čuli i naučili, na čemu se ocima Trapistima ne možemo dosta zahvaliti. Tude smo slušali jednostavne a ipak divne zvukove starodrevne crkvene pjesme, koja nas je prenijela u doba žive vjere i žarkog oduševljenja prvih kršćana. Predočite si polutamnu kapelu samostana, u kojoj samo pred Gospinim oltarom tinja vječna luč, a zbor bijelih Trapista pjeva srdačni »Salve Regina — Zdravo Kraljice«. Gotovo zaboravismo, da smo na svijetu . . .

Želimo, da se što veći broj Marijinih kongregacija počne baviti sv. liturgijom i tako se upozna s bogoštovjem sv. Crkve. — *Tajnik.*

Lurdsko čudo.

OZDRAVLJENJE MALOG MARCELA HUBERTA.

Mali Marcel ima sada oko 11 godina i rodio se u Langresu (Haute-Marne). Otac mu je umro na bojnom polju za zadnjeg rata. Brat i sestra su mu u dobrom zdravlju, a majka prilično. *2. ožujka 1922.* Marcel osjeti bol u glavi pa iza 3—4 sedmice morade leći. Ta se bolest pogorša i dječak postade pospan. Od vremena do vremena otvori oči i gleda okolinu, a da ništa ne rekne. Ako ga je tko što upitao, dao je samo znak rukom neka ga puste u miru. Znakovima je i liječniku kazao, da sve dvostruko vidi. Doskora se poveća i toplina i to 39 do 40 stupanja, pa zatvor tijela; u mokrači se opazi krvi, gnoja i albumine. Petog ili 6. dana uvjeri se liječnik, da bolest nije sušica, pa pomisli da je »letargična encefalita« i naredi klistire, tekuću hranu i led na glavu. *21. 3.* pojavi se čir na desnom bedru i traje 18 dana. Ovako mrtvilo traje do travnja, a tada poče vrućica padati i dječak dođe k svijesti, no jako je omršavio i potpuno mu klonule noge. Tako za 5 mjeseci Marcel nije mogao stajati uspravno, još manje hodati, niti sam od sebe maknuti ma kako svoje noge. Sve je ovo potvrdio njegov liječnik Dr. Brocard u pismenom posvjedočenju u Langresu

U ovakom su stanju donijeli Marcela u Lurd *23. kolovoza 1922.* U subotu, *25. kolovoza*, spustiše ga u vodu Gospina vrela, i on osjeti nešto, što ga je sililo da se ispravi. To on odmah kaže svom nosiocu, pa mu ovaj pomogne da se ispravi, ali opet pade. Taj dan popodne iznesoše ga pred crkvu za vrijeme procesije. Kad je pokraj njega kanonik Barbier iz Nancya prolazio sa Svetootajstvom, osjeti Marcel opet isti poticaj, uspravi se na nosiljci, sađe s nje i poče hodati. Narod poče zahvalno klicati »Magnifikat!« Sutradan ga njegova majka dovede u liječnički ured. Tu ga pregledaše liječnici: David, profesor na sveučilištu u Lilli, dva liječnika iz Lille, jedan iz Montmiraila, jedan iz d' Estairesa i još jedan Belgijanac. Svi ti priznaše, da je mali Marcel potpuno zdrav. Hvala Gospodinu Bogu i Majci Božjoj, koji tako pokazuju svoju moć i ljubav u katoličkoj Crkvi.

VIJESTI.

Kongregacija gospojica u Zemunu.

Kod nas u Zemunu postoji kongregacija gospojica još od god. 1909. Sastajemo se svake druge nedjelje u kapeli sv. Roka u Parku, koja je publici zatvorena, pak možemo nesmetano vršiti svoje pobožnosti. Na sastancima se čitaju izabrana poglavlja iz: Sv. Franjo Saleski: Uvod u pobožni život (Filotea); Mäder-Strižić: Potpuni ljudi; Dr. Kniewald: Katoličkim djevojkama. Iza toga slijedi propovijed i propisane molitve iz »Kongreganistice«, kojima dodajemo molitve zaštitnici kongregacije sv. Julijani i određenim po odboru mjesečnim zaštitnicama. Poslije ovih molitava drži nam upravitelj kratka predavanja o savremenim pitanjima i našim najprečim potrebama. Što je za nas savremeno saznaje upravitelj tako, da mu mi dajemo anonimna pitanja ili nam on stavlja pitanja, na koja mi pismeno a bez potpisa odgovrmo, on nm te odgovore na sastancima ispravlja ili popunjuje.. Poslije sastanaka u crkvi odilazimo u našu dvoranu u franjevačkom samostanu, koju smo dobrotom čč. franjevaca i potporom dobrih ljudi uredili (duga 14 m. široka 5 m.) Tamo se nevezano porazgovorimo, šalimo, pjevamo, a katkada si priredimo i čaj. U toj smo dvorani držali već 3 vrlo uspjele akademije, na koje

Marijina kongregacija gospojica u Zemunu.

smo pozivali članove i članice kongregacije gospode, gospoda i služavki i naše roditelje. Svake nedjelje držimo po dvaputa pjevanje u dvorani, u kojoj imamo i harmonij, stol, 25 stolica, pozornicu i slike. Naše članice sa dobrim uspjehom skupljaju pretplatnike za katoličke listove i dobrovoljne prinose za kat. akciju i štampu. Po lijepom vremenu u pratnji upravitelja Josipa Gunčevića priređujemo izlete u okolicu, a lani u svibnju smo priredili izlet Majci Božjoj Tekijskoj (Petrovaradin) i Gospi od Mira (Sr. Karlovci). Imamo pravih članica 34 i 8 kandidatkinja.

Nadstojnica: Josipa Dewald; *Tajnica:* Hilda Harasty.

PRIVATNA ŠKOLA SLUŽBENICA MILOSRĐA.

Split (Dobri). Učenice koje pohađaju ovu osnovnu školu sakupljahu svojim malenim doprinosima svotu, a da uzmognu kupiti koju malu crnicu. Danas, njihova malena svota iznaša 350 Dinara. One je veselim srcem šalju, da se kupe tri male crnice. I za ime se pobrinuše. Izvadiše ga ždrijebanjem, pa mole da se jednoj dade ime Marija, drugoj Ivanka, a trećoj Josipa. One obećaju, da će i unaprijed misliti na svoje male crne sestrice. — U Splitu na 4. prosinca 1923.

Kratke zahvale Bož. Srcu.

Bakar MD Iz zahvalnosti, što je Presv. Srce darovalo zdravlje mojoj kćerki,
šaljem milodar. — *Banja Luka* TŠ Majci krenula ustrajnom molitvom bolest na
bolje — *Bogomolje* PR Bož. Srce po zagovoru sv. Ante povratilo izgubljenu stvar.
— *Brod n. S. D. Vrba* TB Povratilo joj izgubljeno zdravlje pa zahvalna šalje dar.
— *Centerville Jowa* AR Zahvaljuje na mnogim milostima i još moli, da je očuva
od operacije te čini, što može u čast Bo. Srcu. — *Cetinovac* AS Tijekom 60 g.
uticao se Presv. Srcu i Majci Božjoj i vazda ga uslišali, pa im i sada preporuča
svoju starost. — *Cirkovljan* AB Sretno porodila i brzo se oporavila te zahvalna
darovala za 3 sv. Mise. — *Ćabar* AK Šaljem za siromahe i zahvaljujem za sretno
putovanje. — *Đakovo* MB Zazivajući Presv. Srce, Bl. Gospu, sv. Josipa i sv.
Antuna primila mnoga dobročinstva. — *Gjurgjevac* SM U teškoj bolesti, što mi je
pograbila oca, utekoh se Bož. Srcu i bolest je popustila. — *Gola* SB Zagovorom
sv. Ante osjetila olakšicu u boli trzavice. — *Gradec* KB Ponovno bolesna zahva-
ljuje sada za prije jednom dobiveno zdravlje po milosti Bož. Srca. — *Hreljin*
LD Po tri puta joj pomogla molitva Srcu Isusovu, kad su je strahovito boljeli
zubi. — *Fair Oaks* GG Primila mnogo milosti od Bož. Srca. — *Ferdinandovac*
JL Presv. Srcu Isusovu i preč. Srcu Marijinu hvala za primljene milosti. —
Ivanićgrad SM Iz zahvalnosti šalje 50 din. za popravak Svetišta. — *Innsbruck*
KG Bojeći se ponovne operacije utekao se Presv. Srcu i zagovorom sv. Karla
sretno se je riješio. — *Jajce* AG Hvala Presv. Srcu na mnogim milostima. —
Jaruge MŽ Sretno prošla na operaciji preporučujući se Bož. Srcu, Bl. Gospi i sv.
Antunu. — *Komatnica* GV Zahvaljuje Bož. Srcu, Preč. Djevici i sv. Josipu za
mnoga dobročinstva iskazana mojoj obitelji te ju njima i u buduće preporuča
i daruje za Svetište 10 kr. u zlatu i 25 din. za kruh sirotinji. — *Krasica* VM Izlije-
čilo je Presv. Srce od teške bolesti. — *Križ-Vojni* FK Isprosila mužu i sebi ozdrav-
ljenje bez lijekova, za koje nije imala novaca. — *Novaki* II Odlanulo mu u teškoj
nevolji, kad se zavjetovao Srcu Isusovu. — *Novak-Bapska* BS Molenjem više
devetnica nestalo djetetu izrastline s glave. MH Povratio joj se muž iz bolnice
zdrav. — ZŠ Primila mnoge milosti. — *Noskovci* MB Preporučujući se Bož. Srcu
odhranila djecu u teškim prilikama i isprosila zdravlje njima i sebi. — *Novi Slan-*
kamen SA Šalje milodar, jer ju Srce Isusovo oslobodilo bolesti. — *Novoselo Donje*
MN Primila puno milosti. — *Nuštar* FP Često osjetila pomoć Bož. Srca i Gospe
lurdske, a napose u bolesti uha. — *Praščevac* FB Zagovorom sv. Antuna primio
jednu milost. — *Prelog* MM U velikoj duševnoj tjeskobi i vjerskoj potrebi dobila
rasvjetljenje od Bož. Srca. — *Petrovaradin* AV Iz zahvalnosti za primljene milosti
šaljem 500 dinara milodara. *Rača* Obitelj ID zahvaljuje Pr. Srcu, Majci Božjoj
i sv. Josipu, što se opet našlo ukradeno blašće. — *Ravnagora* AD Bolje se osjeća
otkad se u bolesti stala preporučivati Kraljici sv. krunice. — *Stenjevec* KJ Presv.
Srce ispunilo joj jednu veliku želju. — *Senj* Obitelj D. zahvaljuje Bož. Srcu, Bl.
Djevici, sv. Josipu i sv. Anti za uslišenje raznih prošnja i daruje za svetište
S. I. 50 dinara. — *Split* BB Šalje milodar 250 din., jer je dobio povoljno premje-
štenje. — *Sikirevci* IB Dvanaestgodišnji sin se pridigao iz teške bolesti. — *Stupnik*
Obitelj C. Mnogo puta već pomoglo Bož. Srce, a sad opet moli za zdravlje djece.
— *Sv. Križ-Začretje* MV Slava Presv. Srcu Isusovu i Marijinu, što su mi prestale
živčane boli. — *Štefanje* Đ Š Isus i Marija pomogli često u nuždi. — *Travnik* JG
Slava Presv. Srcu na mnogim milostima. — *Trnava-Đakovo* KS zahvaljuje za
više primljenih milosti. — *Varaždin* DP Pomoću Bož. Srca sretno prošle dvije
operacije, a zadnji dan devetnice potpuno ozdravljenje postignuto. — JJ Uslišane
razne molitve. — MG Za primljene pomoći duševne, tjelesne i u službi. — *Velika*
Gorica AK Dječica plačući izmolila zdravlje majci, kad su je već bili liječnici
napustili. — *Vinkovci MŠ* Slava Presv. Srcu, koje mi uslišalo prošnju po zagovoru
Marijinom i sv. Josipa. — *Vinova* TG Zazivajući ime Isusovo izbavio se više puta
iz smrtne pogibli. — *Vranjic* BJ Tisuć hvala Bož. Srcu, što mi ozdravi dijete;
zahvalan šaljem 100 din. za Svetište. — *Zagreb* CB. Trojica joj se iz obitelji
sretno vratila iz rata i kćerka ozdravila. — AM Sretno uspjela operacija pa daruje
100 din. za sirote. — KG Dobili u kratko vrijeme prostorije za obrt i početak
dobro napreduje te zahvaljuju Presv. Srcu i sv. Josipu. — MM U teškoj bolesti
primila mnogo milosti i vratilo joj se izgubljeno dijete. — HL Obiteljska teškoća
se pomoću Presv. Srca sretno riješila. — AP U teškoj bolesti pomoglo Bož. Srce
pa iz zahvalnosti daruje 50 d. za Svetište. — SK Izbavilo ju Presv. Srce od griže,
kad ga molila radi nejake djece. —

KNJIŠTVO.

»Euharistijski kongres u Zagrebu 1923.« Izdalo Uredništvo »Života«. Zagreb I. Palmotić 33. Pošt. pr. 147. Nabavlja se kod istoga, a stoji Din. 30. - [illegible] 36.-

Knjiga od 240 str. želi, da blagoslovni utjecaj euhar. kongresa učini trajnijim i svestranijim, pa je lijep i donekle nuždan dopunjak kongresa. Od silnoga mnoštva učesnika tisuće ih nijesu mogli čuti propovijedi ni pratiti javno raspravljanje. U ovoj će knjizi naći one krasne propovijedi i govore, što su onako temeljito zacrtali osnovu obnove hrvatskga ~~naroda. To je p~~ak u knjizi popraćeno sa blizu 30 slika sa kongresa. Koji su bili podlegli napasniku, pa nijesu sudjelovali na kongresu, popravit će pogrešku i naknaditi duševni gubitak, ako si nabave i pročitaju ovu knjigu. Učesnici će čitajući nanovo proživjeti one divne časove života.

»Djevojka sa biserima«, roman, engleski napisao Ridder Haggard, izdanje Zabavne Knjižnice Nedjelje, str. 191 u osmini, cijena Din. 20 — a s poštarinom Din. 21. — Naručuje se kod Uprave Nedjelje, Sarajevo, Krekova ul. 5.

Dosadanji svesci: 1. »Za Pobjedom« Din. 5. 2. »Sibila« Din. 5. 3. »Najsilnija Ljubav« Din. 4. — Rado preporučamo, jer zabavljajući poučava i oplemenjuje.

MILODARI.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Bakar TM 5 MSt 30 Brestovac MN 5 Brsečine MVV 15 Djakovo NN 10 Dubrava MC 25 Gola ŠtB 25 Jasenovac AŠ 10 Krasica VM 25 Lipik MR 6 Maribor VC 88 Novi Slankamen SB 5 Osijek VF 5 Paljevine PS 5 Privlaka EP 50 Sesvete BO 10 Šamac EP 10 Travnik JG 10 Vel. Bukovec, Djevoj. dr. 50 Virovitica MN 50 Vranjic JR 100.

Za obnovu Svetišta S. I. Bedenica KK 10 BZ 25 RZ 25 Don. Stubica IA 50 Feričanci ED 20 Hvar ID 5 Raven DF 5 BG 5 Rathbun AB 1 dolar Split dr. BB 250 Sračinec IV 5 Šarampov don. ŠtM 50 Zagreb R. Devide 50.

Za sv. Mise: Antunovac TŽ 20 Brestovac MV 15 Brušane, žup. ured 200 Cerna AJ 20 Jajce AG 20 Kapela KM 100 Omiš MB 10 Orolik MG 20 Otok AV 25 Prijedor JD 15 Rathbun AB 1 dolar Sikirevci MJ 10 Sudorac AT 10 Sunger IP 15 Svinjarevci KB 20 Trn GS 15.

Za raširenje Glasnika S. I.: Bakar TM 5 Banja Luka AB 60 AŠ 90 Bapcka Novak MH 10 BS 15 ZS 10 Breg JB 3 Dalj AH 25 Doljani VM 8 MR 3 LV 38 Đakovo JZ 10 Erdut MĐ 10 Gospić, čč. ss. sv. Križa 5 Gjurgjevac MP 10 Gradište JM 4 AP 10 Hazalton I. Kraljić 1 dolar Hreljin LD 30 Ilok AB 10 Jaruge MZ 50 Leskovac, žup. ur. 15 Lipik NK 5 Ljubljana NŽ 13 Milna MN 5 Noskovci MB 10 JV 10 Nova Topola JR 4 Novi Slankamen SA 10 Novska MM 10 Nuštar FP 10 Oakland LFO 50 Omiš MV 5 Pešćenik KS 16 Petrovaradin AV 300 Prijedor JD 10 Privlaka LG 13 Rasinja TH 10 Rovišće MN 10 Selci St.K 15 Selo VV 25 Sikirevci I i KB 10 Sirač RH 10 Stari Mikanovci LA 84 Strahoninec IK 10 Subotica KK 18 Šamac JB 10 Tovarnik AV 10 Varaždin JJ 5 Vinkovci MŠ 100 Visoko Stj.N 20 Visoka Greda ER 5 Zagreb KG 13 RD 50 Zemun, Bolnica čč. ss. mil. 7 SM 10.

Za kruh sv. Ante: Bradina Stj.T 8 Čabar AK 25 Gola KB 10 Osijek VF 5 Paljevine PS 5 Petrovaradin AV 200 Podgajci VA 10 Podgradje, žup. ur. 10 Praščevac FB 10 Prijedor JD 5 Selo VV 25 Sunger IP 15 Vir Pazar MM 6 Vrhovina VK 10.

Za misije među poganima: Bakar TM 15 Bedenice JZ 60 JZ 25 Djakovo JK 10 MM 18 Gašinci FK 2 Osijek SM 14 Privlaka AJ 100 Tuzla RH 5 Vrhovina VK 8.

Za siročad Leskovac: Nova Topola JR 4.

Za stradajuće Ruse: Bedenica MZ 20 S. Cirina po Glasniku sv. Josipa sabrala Din. 335 i 25 para. —

Urednik: I. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

Mjesečna nakana u veljači:

KATOLIČKA SVEUČILIŠTA.

Posebne nakane za svaki dan:

1 P. Ignacije. Požrtvovnost u štovanju Bož. Srca. Povratak raskolnika.
2 S. *Svijećnica.* Ozbiljno svaćanje duh. života. Konges hrv. Mar. kongr.

3 N. *4. po Bog.* Blaž. Posveta obitelji Pr. Srcu. Biskupije u Dalmaciji.
4 P. Andrija. Veronika. Ljubav sv. čistoći. Više preporučenih obitelji.
5 U. Pavao, Ivan i Jakov. (Mjes. zašt.) Rad i napredak Družbe Isusove.
6 S. Doroteja. Stidljivost, napose u školske ženske mladeži.
7 Č. Romuald. Čuvanje od grijeha jezikom. Svetost u kat. redovima.
8 P. Ivan M. Da se čuvamo od zla štiva, a podupiremo i čitamo dobro.
9 S. Apolonija. Pripravnost na žrtve za vjeru. Bolesni od zubne boli.

10 N. *5. po Bog.* Skolastika. Dar molitve i straha Božjega. Hrv. Benedikt.
11 P. Ukazanje Gospe Lurdske. Živa vjera i pouzdanje u Bl. Dj. Mariju.
12 U. Eulalija. Razboritost, napose mladencima u izboru ženidb. druga.
13 S. Fuska. Poštenje u družine. Društva katoličkih sluškinja.
14 Č. Valentin. Odvažnost. Blagoslov u gospodarstvu.
15 P. Faustin. Hrv. Pijevo društvo i njegov rad za katolički dnevnik.
16 S. Julijana. Djelotvorna ljubav bližnjemu. Obraćenje grješnika.

17 N. *Sedamdesetnica.* Pomoć i strpljivost bijednima u siromaš. krajevima.
18 P. Simeon. Rad misionara Družbe Isusove u Srijemu. Česta sv. Pričest.
19 U. Konrad. Smisao za misije u Hrvata. Kuća za duh. vježbe u Zagrebu.
20 S. Eleuterij. Da se narod očuva od adventistič. krivovjerja i zlih knjiga.
21 Č. Eleonora. Da se izmire rastavljene obitelji. Udovice i sirote.
22 P. Stolica sv. Petra u A. Vjernost Hrvata sv. Ocu papi. Teško bolesni.
23 S. Petar D. Dobar uspjeh pokrajinskih euharistijskih kongresa.

24 N. *Šezdesetnica.* Proširenje Apostolata S. I. i njegovi revnitelji.
25 P. Matija Ap. Brojan i svet svećenički pomladak. Hrvatski biskupi.
26 U. Valburga. Da budu svete ženidbe, što se ovih dana sklapaju.
27 S. Aleksandar. Sloga katolika u javnom radu. Kat. đačka udruženja.
28. Č. Leandar. Da dragi Bog dade hrvatskom narodu svetaca.
29 P. Roman. Smisao za zahvalnost u mladeži. Pokojni čitatelji Glasnika.

Svagdanje prikazanje. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgriješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca papu i za sve potrebe članovima Apostolstva molitve ovoga mjeseca i dana preporučene. Amen.

Oprosti za članove Apostolstva molitve. Potpuni oprost jednoga Petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne pričesti i mjesečnog zaštitnika.

Oprosti za članove bratovštine Presv. Srca Isusova. Potpuni oprost prvoga petka ili prve nedjelje i još jedan po volji odabrani dan.

Mjesečna nakana u ožujku: *Posveta obitelji Presv. Srcu*